

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૧૮૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ સ્વામી ગુરુ કૃષ્ણ ૨૩ ૫૨૧૧
૩૧૨૩૧૮

વિષય પ૨૭૫:૨૪

સત્યનામ

સતગુરુ કબીર સાહેબ

સત્ય ઉપદેશ

પ્રાન્સાગર ભજનાવળી

મહાશક કબીરવાંધી સેવક

મયાદાસ પુરુષોત્તમદાસ

શુરદામોહન સાહેબજી દયાસે-અમદાવાદ

પુસ્તક મથવાનું કેનાળું

પાંચકુવા રેવડીબગ્ગર અમદાવાદ

અચારી કાપડની દુકાને મળશે

સંપતિ વધતી સંપત્તિ ઓર વધેજસ જ્ઞાન;
હસ મયાચંદનીચિત્તીજપો સત્ય કબીરસત્યનામ

ક્રીમત ૦-૬-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ
પરિચય

શ્રી ૧૧

શ્રી સત્યનામ

૧૨૧૮

અર્પણ પત્રિકા

સત્યાચાર્ય, અનુદય, પ્રોઠ, પ્રતાપવાન, સય કબીર સ્વરૂપ
અમરણ શરણ, સત્યગુણકે નીધાન પરમ કૃપાલુ, દીન-
દયાલ, સુર્યવત પ્રકાશીક, ચંદ્રવત શીતલ, કલ્પવૃક્ષવત
મનો વાંછીત ફલદાતા, સદા પરોપકારક, અનેક શુભ
ઉપમા લાયક, સીદ્ધીશ્રી ૧૦૮ હંશુર પં શ્રી

દયાસે લીખીએ.

અહીં કલીકાલમેં અનેક ધર્મો, અનેક પંથો અનેક
ગુરૂ વા લોકો, જીવેને ફસાયા કરે છે, ખરો ધર્મ કયો તેનો
કોઈએ સદમાર્ગનો શોધ કરવાનો પ્રયત્ન કયો નહીં જેથી
જન્મમરણ કેવી રીતે છુટી શકે. કબીર સાહેબ જીવેને
ચેતાવા માટે અમર લોકથી અમર પુરૂષના વચને પદાયા
છે કાસામાં પ્રગટ થયા હતા.

વીઢેહી ઢેહધર આયે, કાય કબીર કહાયે,
જુગન જુગન કે વીસરેલા હંસા રામાનંદકુ ચેતાયે
વારે તાંન મનધન સમે પદ પરખાવન હાર,
જુગ અનંત પચી મરે, ખીન ગુરૂ નહીં નીસ્તાર.

સત્ય કબીર તત્વ ગ્રંથ.

સાખી વાડ તન મન ધન સખી પદ પરખાવન હાર,
જીગચનંત જે પચીમરે ગુરૂ વીના નહીનીસતાર

પ્રાર્થના.

પ્રથમ સમગ્ર સતગુરુ સંત ગુરૂ ને લાગુ પાયરે
સતનામ દુખ ભંજના મારી વેગે કરજે સાદ્યરે ૧
કૃપા કરી ગુરૂ દામોદરે ગુરૂ જ્ઞાન ના ભંડારજી
ગુરૂ કૃપાએ તત્વ ગ્રંથ લખીયુ શબ્દ નામનો સારરે ૨
લુહ્ય ચુક મમ માફ કીજે શ્રોતા વક્તા સુધારરે
વાંચી ગ્રંથ જે મનન કરશે સત્ય લોક તે નીવાસરે ૩
જન્મ મરણનો ત્રાસ ટળશે ઉતરે ભવ સીંધુ પારરે
સદા મયાભાઈની વીનંતી ગુરૂ નાંધારાંના આધારરે ૪

પ્રાર્થના.

પ્રથમ વંદુગુરુપદ રજ પ્રીતે જેને દેખાવી અગમ ગમહીતે પ્ર.
જ્ઞાન અધારે જ્ઞાન દીપક કરી સંશય પટહરી ટાળ્યું સુરીતે પ્ર.
જે કારણ સીદ્ધ જન પચી હારયા તે ગુરુ કહ્યાથી

પામ્યો અતીતે પ્રથમ.

અમૃત સુરતીમાં જઇને સમાશે તે ગુરુના ગુણાઈ

સુભરીતે પ્રથમ

જેણે લેઈ ગુરુ કહ્યાથી વીરલા છે જન કાળ કુટીલને

જીતે પ્રથમ

શબ્દ પરીક્ષા કરે જે હંસજન માની શીખામણ ધારે

સુચીતે પ્રથમ

ગુરુ કૃપાથી તત્ત્વ ગ્રંથ વર્ણવું આદરે શબ્દ નામને!

સાર સુભરીતે પ્રથમ

પ્રાર્થના.

દીનાનાથ અરજ સુણે માહરી કરે કૃપા અ. દાસ ભણી
દયાળુ દયા દાસ ઉપર કરે પ્રભુ દોક સતાપ કન્ટ હરો ૧
સાંજ કળીર સત્ય વચનીસો જુગે જુગ જીવને તારણસો
કૃપા સીધું નાથ સાગરશે સર્વે ભ્રમંડાના માલીક સો ૩
ગુરુ મારા ગુણના સાગરસે સાહેબ દામોદર દયાળુસો ૪
અરજ આવે સુણે નાનર ભવસાગરેવી ઉતરે પાર ૫
દાસ મયાભાઈ અરજ કરે ગુરુના ચરણમાં ચીત ધરે ૬

થાળ

હુંતો લળી લળીને લાગુ ગુરૂ ને પાય પધારો સાહેબ આંગણે
ગવરી ગયના ગોખર મંગાવું આંગનીઆં લીંપાવું

સાહેબ આંગણીઆં લીંપાવું

પાંચ મળી મીલી મંગલ ગાને મોતીડાંના આંક પુરાવું ૧
મંગા પુરાવના નૂર મંગાવું તાતા જલ નવરાવું
તેલ પુલેલ અંતર લગાવું ગુરૂ ને ચંદન ચઢાવું ૨
નખસે ફેલેલા ચોખા મંગાવું દુધલીયાં દોવરાવું
ખીર ખાંડના લોજન બનાવું ગુરૂને આપે જમાડું ૩
અંબલદીપથી હસ્તી મંગાવું અંબાડી સોઢાવું
દક્ષીણ દેશથી ચમ્મર મંગાવું ગુરૂને ચમર ઢોળાવું ૪
ભવસાગરકે નાવ ખેવડીઆ સતગુરૂ પાર ઉતારો
ધરમદાસડી અરજ ગોસર્ગયા શરણે આબ્યાને ઉગારો ૫

થાળ

હંજુ પ્રીયા ખોલ કપટ મુખ હથ હો મેરે આંગણે સાહેબ
આયે હો મેરે આંગણે બંધી છોડ આયે આયે હો મેરે

આંગણે હંજુ પ્રીયા ખોલ કપટ મુખ હથ હો

તુંમ હમ મીલી પ્રીયા આનંદ કરહી હંજુ પ્રીયા દેશર

ચંદન ગસહો મેરે આંગણે ૧

એકવાર કૃપા કરો પ્રીયા મુજપર હંજુ પ્રીયા

મોહે મીલન કેરો મચ હો
 આનંદ મંગળ આરતી ઉતાડે હજી પ્રીયા જોવું તમારા
 રંગરસ હો
 મમંદાસ કી અરજ ગોસંઘયા હજી પ્રીયા રાત
 દિવસ ગાઠિં જશ હો

માખી

આધી સાખી કળીરકી જે નીર વારીજાય
 કયા પંડીતકી પોથીઓ રાત દીવસ મીલી ગાય

શ્રી આરતી સતગુરુકી

જે સત ગુરુ સ્વામી જે સત ગુરુ સ્વામી,
 કરુણા સીંધુ કીરપા કરો પ્રભુ અંતરજામી;
 અંબી ગતી અગમ અપાર ખુદનાં નહિ ખામી શુરૂં
 જુગો જુગ જીવ ઓધાયાં જસ કીર્તી જામી જે
 આદી પુરુષ અવતાર વીભુસો વિસરામી શુરૂં [૨]
 વીભુસો વિસરામી શેષ વરણવી યાકેયોં

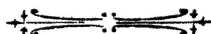
મુખ અનંત પામી જે સત ગુરૂં
 કરજીગ નામ કળીર નીચલ નીસકામી પર ઉપગારે
 પ્રગટા પ્રેમે પરણામીં

ભવતારણ ભગવંત નીરમલ ખહુ નામી શુરૂં [૨]
 શુભજસ ગાઠિ તમારા વીકલ અનુરાગી જે સત ગુરૂં

આરતી.

અખંડ આરતી ખંડ ના હોઈ કલહી માર રસાતાલ ખોઈ
ખંડીત ધરતી ખંડીત આકાંશા ખંડીત અંદ્ર સુર્ય કૈલાસ
ખંડીત પાંડ આરબ્રમંડા ખંડીત નદી અઢારે ગંગા.
ખંડીત રઘુપતી ખંડીત રાવણ ખંડીતકૃષ્ણ કશ બલીઆમણ
જબલગ આરતીતબલગ સ્વાસા અખંડ જ્યોતઆરતીપ્રકાશ
બર સત શબ્દ અખંડીત ધારા ખંડ અખંડકળીર પુંકાર

દયા સાગર અસ્તુતિ.



ગુરુ દયા સાગર જ્ઞાન આગર શબ્દ રૂપી સતગુરુ	૧
તાહીક ચરણ સરોજ વંદૌ સુખદાયક સુખ સાગરમ	૨
જોગ જીત અ અજીત અંમર ભાસતે સત મુકીતમ	૩
દયાપાળ દયાળ સ્વામી જ્ઞાન દાતા ક્ષિત	૪
ક્ષમાશીલ સંતોષ્યસુપીતાગુરુ અ નંદરૂપીસદાહીરદન	૫
સહજ ભાવ વીતેક સ્મીર નીરનાયા નીસંસ્યમ	૬
નીરમોહી નીર ખેર નીરલે અકથ કથીતા અર્વાંગત મ	૭
ઉપકાર ઔ ઉપદેશ દાતા મુક્તી મારગ સતગુરુ	૮
દાસ ભાવકી પ્રીત વીનતી ભકતી કરન કરારન	૯
ચૌરાસી બંધનકર્મ ખંડન બંધી છોડ કહાવન	૧૦
ત્રી જી રહિતા સત્ય વક્તા સત્યલોક નીવાસીત	૧૧

સત્ય પુરુષજ હાં સત્ય સાહેબ તહાં આપ ખીરાભૂતં	૧૨
ભુમનભુમન સત્યપુરુષ આજ્ઞા ભવન કારણ પગ ધરન	૧૩
હીન હીન અચીન હોયકે જગતમેં ડોલત ફીર	૧૪
કહેણામય કબીર કેવળ સુખદાયક સર્વે લાયકમ	૧૫
જમ ભયંકર મારી મારી મરહંગ દુખીત ભવ સહાયકમ	૧૬
જર્મહાસ કરજેર વીન્વે ગુરુ દયા કરો મન વસ કરો	૧૭
કહે સેવા ગુરુ ભક્તિ અવિચલ નીશતીન આરાધુ સુમીરજુ	૧૮

અ.

સતગુરુ કીજે અધીક મહીમા જ્ઞાન કુંડમાં નાહીયે
 ભરમીત મન જળ હોત સ્થિર બહુરીન ભવજલ આવીયે
 સાધુ સંતપ્રી અધીક મહીમા રહણીની કુંડમેં નહાઇયે
 કમ કોષ વીકાર પરીહરો બહુરીન ભવજલ આવીયે
 ભસાતન કે અધીક મહીમા સેવા કુંડમેં નહાઇયે
 પ્રેમ ભક્તી પતીવ્રત દઢ કરી બહુરી ન ભવજલ આવીયે
 ભોળી જનકી અધીક મહીમા જુગત કુંડમેં નહાઇયે
 અંદ્ર સુયં મન ગગન થીર કરો બહુરીન ભવજલ આવીયે
 ઇતિ વક્તા કે અધીક મહીમા વીચાર કુંડમેં નહાઇએ
 સાર સખદની વેરી લીજે બહુરી ન ભવજલ આવીયે
 સુર સાધુ સંત સમાજ મધ્યે ભગતા મુક્તી દહાઇયે
 સુરતી કરો સતલોક પહોંચો બહુરીન ભવજલ આવીયે

ધર્મદાસ પ્રકાશ કીન્હો અકહ કુંડમેં નહાઇયે
 સકલ કુલ વીખ ધોય નીર્મળ બહુરીન ભવજલ આવીયે
 સાહેબ કબીર પ્રકાશ સતગુરૂ ભલી સુમતી દહાઇયે
 સારમેં તત સાર દરશે સોઇ અકહ કહાવીયે
 ધર્મદાસ પટ ખોલી દેખો તત્ત્વમેં ની તત્ત્વ હે
 કહે કબીર નીતત્ત્વ દરસે આવાગમન નીવારીયે
 સત ગુરૂદેવકી જય.

સંદેશ

આટલો સંદેશો મારા સતગુરૂને કહેજ્યો	
સેવકના ફદીયામાં રહેજ્યો	સંદેસો-ટેક.
કાયાના દેવળ અમને લાગેસે કાયા	
તેની ભલામણ અમને દેજ્યો	સંદેશો ૧
કાયા ઓ પડશે હંસા કયાં જઈ સમાસે	
તેની ભારવણી અમને દેજ્યો	સંદેશો ૨
સત્ય સ્વરૂપી માંસી નજરમાં આવે	
તે ગર બતાવી અમને દેજ્યો	સંદેશો ૩
તમે હમારા ગુરૂ અમે તમારા	
તમે હમારા ગુરૂ અમે તમારા	
જનમે, જનમની પ્રીતી રહેજ્યો	સંદેશો ૪

સુકિતના મારગ જામને દેખ્યો સદેશી ૫
 સીર ગુણ ભક્તિ જમતકી નીરગુણ સમે ન કોઈ
 નીરગુણ સીરગુણ જો લખે તે ભક્તિ ગર હોઈ.
 કબીર સાહેબના પુસ્તકનું વીવેચન કરે અથવા વાંચે તે
 શુદ્ધ મારગની ખબર પડે

સાત ગુરૂ મહિમા.

પહેલે ગુરૂ માતા પીતા રક્ત બિંદુકા ઓહી હે દાતા,
 બીજા ગુરૂ મનકી દાઈ ગર્ભવાસથી જેને દીધા છોડાય,
 ત્રીજા ગુરૂ જેને ધરિયા નામા લઈ લઈ નામ પોકારઈ
 સહુ ઠામા.

ચોથા ગુરૂ જેને વિદ્યા જ્ઞાન દીન્હા જગત વહેવાર પ્રભ
 વીધી કહાયા

પાંચમા ગુરૂ જેને કંઠી દીના સમકુળીકા સ્મરણ દીના
 છઠ્ઠા ગુરૂ જેને પ્રહ્લગઢ તોડયા સળસે છોડાઈ એકસે જોડ્યા
 સાતમા ગુરૂ જેને સત શબ્દ લખાયા જહાંકા હંસા
 તહાં પહોંચાયા.

કહેત કબીર સુણો નર લોઈ સાતમા ગુરૂમીન સુકિત નહોઈ,
 સાત ગુરૂ અંસારમે સેવક સકલો જાણુ
 એઈ ગુરૂક વંદીએ લખાવે પદ નીરવાણુ.

શબ્દ.

સંતો સોનીજ દેશ હમારા જહાં જય શ્રીર હંસ ના
 આવે ભવસાગરકી ધારા ટેક.
 મુયં ચંદ્ર નહીતહાં પ્રકાસત નહી નમ મંડળ તારા
 જિદય હસ્ત દીવસ નહી રજની બીના જ્યોતિ જિજ્ઞાસારા ૧
 પાંચ તત્વ ગુન ત્રીન તહાં નહિ નહીતહાં સસટી પસારા
 તહાંન માયાકત પ્રપંચયહ લોક કુટુંબ પરીવારા ૨
 આસા તૃષ્ણા નહી શીત ઉષ્ણતહાં સુખદુખકા સંચારા
 આધિન વ્વાધિ ઉપાધિ કસ્યુનહીતહાં પાપપુન્ય વીસ્તારા ૩
 જિંચ નીચ કુલકી મરયાદા આસમ પ્રભુ વિચારા.
 ધર્મ અધર્મ તહાં કસ્યુનહિ સંયમ નીયમ આચારા ૪
 અતી અબીરામ ધામ સરવેપર શોભા બસુ અપાર
 કહે કબીર મુણે ભાઈ સાધુ ત્રીન લોકસે ન્યારા ૫

ભજન

મીલના કઠીણહે મે કેસે મીલુ પ્રીયા બાઈ ટેક.
 સમજી શોચી પગ ધરૂ વંતનસે કરીબહુ ભાંતી ઉપાય
 જિંચી સૌલ ગૈલ રપટીલી પાજી નહિ ઠહરાય ૧
 લોક કુલકી મરીયાદાંસે બહુ મન શકુચાય
 ધાય મીલુ પીયુસે પીયરમે તો અનરીતે દેખાય ૨
 સુન્ય શીખર પર પીયાકા મહેલહે રપેત મવબ ફહરાય.

શબ્દ સ્વરૂપી પીયા બસે તહાં મુરતી જકારા ખાય ૨
 દુતી સુમમતી આય ધરમનીકો હીનો પીયહી મીલાય
 પીયાને પકરી પ્રેમસે બહીયાં લીનો કંઠ લગાય ૪

ભજન

નીરંજન ધન્ય તમારો દરબાર જ્યાં તનકન ન્યાય
 વીચાર ટેક.

રંગ મહેલમે વસે મસખરે પાસતેરે સીરહાર
 પુર ધુપમે સાધુ બીરાજે ભયે જો ભવનીધીપાર ૧
 વેશ્યા ઓઠે ખાસ્યા મલમલ ગલે મોતનકો હાર
 પતી પ્રતાકો મીલેનહી ખાદી સુખા નીરસ અહાર ૨
 પાખંડીકા જગમે આદર સંતકો કહે લખાર
 અજ્ઞાનીકો પરમ વીવેકી જ્ઞાનીકો મુઠ ગમાર ૩
 કહે કબીર ફકીર પુકારી બિલટા સખ વહેવાર
 સાચ કહે જમ મારન ધાવે જીઠનકો ઈતબાર ૪

ભજન

મુલતાન બદખ બુખારેકો રાજ્યતજ કરલીયા ફકીરી
 જાકે સીરપે ટોપ હંબરૂકા સાહેબ નામ પીયા રેકા ટેક
 તબતો હમતે ખોરાક જિમદા મીસરી કંઠ છુહારેકા
 અખ તો હુખા સુખા ખાતે સાંજ સવારેકા ૧
 જ્યાં તાંન પેરતે ખાસ્યા મલમલ ટોપ સીરે હંબરૂકા

અમતો બોજ બિઠાવન લાગે ગોઠડ બોજ બહુ
 ભારે કાર
 ચુંની ચુંની કલીયાં સહેજ બીચાવતે કુચો ન્યારે ન્યારેકા
 અબ ધરતી પર સોવન લાગે પથર કંકર નહીવેંણતા ડ
 જીનકે સંગ કટકદળવાદળ સવાલાબ સવારૂકા
 કહે કબીર સુણો ભાઈ સાધુ ફકડ હુવા અખાંડેકા ૪

સાખી

સત્ય નામ નીજ સારહે એ બડાહે અર્થ
 કાયકુ પઢી પઢી મરે બીના જ્ઞાનકા ગ્રંથ
 આયા એક દેશથી ઉતરયા એ કહી ઘાટ
 ન્યાંરી ન્યારી કરેણીસે હો ગયે બારેવાટ

પ્રભાત ૧

ઇસંદરેજી, કા મરમના પાયા જેને
 આ ચોલા અજબ બનાયા ટેકા
 પાણીકી મુઘ પવનકા ધાગા,
 સીવતાં સીવતાં નવ માસજ લાગ્યા ૧
 જતન જતન કરી મુગટ બનાયા,
 બીચ બીચ હીરા લાલ લગાયા. ૨
 આપે શીવે પ્રભુ આપે બનાવે,

પ્રાણુ પુરુષકુ આન ચઠાવે. ૩
 નીર ખીરકા કરહી નીમેરા,
 કહહી કબીર સોહી જન મોરા. ૪

પ્રભાત ૨

સતના વીલોણા વીલોવો મોરી માઈ.
 ઇસતો વીલોણામે તત્ત ન બાઈ. ટેક
 તંનકર મટુકી મંન કર નેતા.
 ઇસતો મટુકીમે માંખણ કેતા ૧
 ઈંગલા પીંગલા મુખમણા નારી,
 વેગે વીલોવે ઠાડી સહીયારી. ૨
 નુરત મુરત કે માંખણ કીના,
 તંતકી તાવડીમે તાય કર લીના. ૩
 જમા વીરતુ માહેસ્વર દેવા,
 ઇસતો મટુકીકા લહે નહી લેવા. ૪
 કહંતા કબીર ગુજર બહુરાણી,
 ટુટી ગઈ મટુકીને શબ્દે સમાણી. ૫

પ્રભાત ૩

નામલીયા તમ બાણીયે બકે આતુર નાહી
 સીલ સંતેષ હીતકે બસે ધીરજ મંનમાંહી. ટેક
 પર નીદયા આવે નહી મુખ અસત ના બાખે,

કલેસ કલપના મેટીકે ચરણે ચીસ રાખે. ૧
 કામ કોષ વાપે નહીં તરસણા ના સલાવે,
 પ્રકુલીત આનંદ સદા સાહેબ ગુણ ગાવે. ૨
 દુરત દુર આશ્યા પરહરે અદ્યુત અહંકારી,
 સત્ય વચન તમ જાણીયે જખ તજે વીકારા. ૩
 સમ દ્રષ્ટી સીતલ સદા મનમે દુભાધ્યાના આણે.
 કહે કબીર વા દાસસે મેરા મન માને.

પ્રભાત ૪

સત સુકિત હીરદે વસે કબહુ કાળના હોવે.
 જમકે અમલ મીટાયકે સતલેક સીધાવ. ટેક.
 મુરત નુરત લવ લાયકે જખ ઉલટ સધાવે,
 દોરી લાગી વાસબદકી તાપર ચઢી જાવે. ૧
 જગર મગર વા દેસહે જહાં સુખ પાવે,
 પાંચ તત્વ ગુણ તીનકે દુખ દુર બહારે, ૨
 કહે કબીર ધર્મદાસસે નીજ હંશ કહાવે,
 જરા મરણુ બ્રમ મેટકે પરમ પદ પાવે. ૩



કપીર સાહેબ રામાનંદ સ્વામી અને સીકંદર બાદશાહકા વ્રતાંત.

કપીર સાહેબની વાણી જગતમેં બહુ પ્રસિદ્ધ છે. જોર ઉત્તમ છે. ઉશકુ કોઈ વીરલા જાણતા હે, જન્હેને જન્મે જન્મ ભક્તિકા ખીજ વાળ્યા હે, સોઈ જાણતા હે કપીર સાહેબકા ઉપદેશ સૌ ધર્મોથી ન્યારા હે પોતે સત્ય લોકથી જીવોને ચેતાવવા—જીવોને ભવસાગરમાંથી તારવા—પ્રગટ થયા છે.

સાખી

બહુ બંધનસે બાંધેયા, એક બીચારા જીવ,
અપને બલ છુટે નહિ. છોડાવે સતગુર પીવ.

રામાનંદ સ્વામી કાશીમેં જેને ચૌદસો ચેલા તેમણે કપીર સાહેબનું જ્ઞાન ગ્રહણ કર્યું છે દીલ્લીના બાદશાહને ઘણા ઘણા પડછા આપ્યા જે દીલ્લીના બાદશાહને શીકંદર લોદીને જલન રાગની પીડા મીઠાને લીએ કાશીમાં આવ્યા તે રામાનંદ સ્વામીન સામે જઈને બાદશાહ બેઠા ત્ય રામાનંદ સ્વામીજી મુસલમાનના મુખ દેખતા નહોં તેના માટે મુખ પ્શીરાર્થ રામાનંદ સ્વામીજી બેઠા તેવી રીતે દેખકર બાદશાહ ઘણો કોષ્ટ હો ગયો. કોષિમેં રામાનંદ સ્વામીજીકા શીશ કાટ ડાલ્યા, ત્યારે ત્યાં ચૌદસો ચેલા ,

તથા શહેરના સર્વે શોકવાન હો ગયા. ત્યારે કળીર સાહેબ પોતાના કળીર ચોરે હતા, ત્યાં માણસો દોડતાં આવ્યાં. તથા સીકંદર બાદશાહ ત્યાં આવી કળીર સાહેબનાં દર્શન કરતાં સાથે તેનો જલન રોગ મટી ગયો, ત્યારે બાદશાહ ધનું સુખી થઈને કળીર સાહેબનાં ચરણમાં શીસ નમાવી રામાનંદ સ્વામીનું ખુન કરેલું તે વાત કળીર સાહેબને જાહેર કરી, એટલામાં રામાનંદ સ્વામીના ચેત્રાએ દોડતા કળીર સાહેબની પાસે આવ્યા. કહે છે કે આપણા ગુરુનું શીસ આ બાદશાહે કાપી નાંખ્યું છે તેથી આપણા ગુરુ મરી ગયા. કળીર સાહેબને તે વાત સાંભળતાં હસતું આવ્યું. કળીર સાહેબ ચેત્રાએને કહે છે કે કંઈ ગુરુને મરતા હશે ? ચાલો કહીને રામાનંદ સ્વામીને આશ્રમે આવ્યા.—બાદશાહ સહિત. બાદશાહે કહ્યું કળીર સાહેબને પુછ્યું કે શીર—રામાનંદ સ્વામીજીકા મેને શીર કાટયા હે તબ એક ધારા દુધકી ચલી ઓર એક ધારા ખુનકી ચલી, કિસકા કયા બાબત ? પુછતાં કળીર સાહેબે જવાબ આપ્યો કે ‘દેખો બાદશાહજી, હમારા આધા જ્ઞાન સ્વામીજીને સત્ય પુરૂષના આધા જ્ઞાન હુવા છે. આધા જ્ઞાન હુવા કિસકા આધા ભાગ દુધ ચલા, ગુરુને કળીર સાહેબે રામાનંદ સ્વામીજીને શીસ ચોર ધડ મીલાવી એક ચાદર ચોઢાવી ગુરુજી બાજો, સૌ શીશ્ય દર્શન ચાહતા હે, આપ બેઠા થઈ ચઠકુ દર્શન આપો.”

શુરુજી આજસ મરડી બેઠા થયા, સત્યનામ સત્ય-
સુખે બોલત રહે. એવી રીતે ઘણા પડસા કળીર સાહેબે
આખ્યા છે. કળીર સાહેબ આદી અનાદી અજર અમર
હે. ઉન્હોને જુગેજુગ જીવેને ચેતાયા હે ઓર સત્ય
મારગ દીખાયા હે. સર્વ બામતનો સાર સર્વ વાંચો-
કળીર સાહેબકા બોધસાગર પુસ્તકમે સાખી:—

હમ કસુ પક્ષપાત નહી રાખી;
સઉ જીવોકી હીનકી બાખી.

સાખી.

પાણીસે પેદા નહીં, શ્વસ નહીં ચરીર;
પાંચ તત્વ વાકુ નહી, તાકા નામ કળીર.
ગગન મંડલસે ઉતરે, સતશુરુ પુરૂષ કળીર;
જલ માંહી પૌઢન કીયે; સઉ પીરનકા પીર;
ઠાસીમે પ્રગટ ભયે લેરી, તલાવમે આન;
નીરે જીલ્હા ઉઠાકર લાયે ચીન્હોન પુરૂષપુરાજ.



કબીર શાહેબ અને ગોરખનાથ

સંવાદમાં કહ્યું છે કે

ગોરખનાથ કહે કબીર શાહેબને તમારી કેટલી ઉંમર થઈ

જોરે જુજેસો ખાવરા, કયા ઉમર હમારી હો,
અસંખ્ય જુગ પરલે ગયો તમકે પ્રદ્યારી હો,
કોટી નીરંજન હો ગયે, પન્લોક સિધારી હો,
હમતો સદા મોજુદ હો, ખેલત જુગ ચારી હો,
કોટીક પ્રદ્યા હો ગયે મહમદ ચાર વારી હો,
દેવતનકી ગીણતી નહીં, કયા સદિ બીચારી હો.
અનહદ કોટી વિણુ ભયે, દશ કોટિ કન્ટેયા હો,
છપન કોટિ શંભુ ભયે, મોરી એક પલ લીયા હો,
બહી પ્રાદ્યણ કીતને ભયે, કૌરવ દલ ભારી હો,
લંકાપતી રાવણ કીતને ભયે, કીતને રામ અવતાચ હો,
નહીરે જુઠા નહીરે ખાલકા, નહીં જગત બીખારી હો
કહેત કબીર મુણો ગોરખા, ઇતની ઉમર હમારી હો

સાખી.

પાવન પૃથ્વી નાપતે, ધરીઆ કરતે ફાલ;

હસ્તન પર્વત તોલતે, તાહી ધરી ખાયો કાલ.

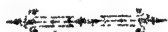


નરસીંહ મહેતા કૃષ્ણ જનનાનકા સજન કરતે થે, પહે સમઠે વિહીત હે. પરંતુ આપના જન્મ મરણકા દુઃખ મીટાને કે લીએ ઉનહોને સતગુરુ કળીર સાહેબકી સહાયતા હઈ હે. સદગુરુકી શરણમે આયે બાદ ઉનહોને કીતને સજન સી એસે ભાવાર્થકે લીએકહે હઈ કે ઉનહોને કૃષ્ણકો છોડકર કોઈ દુસરા માન લીયા હે, એમ્મા દરસાયા હે. દેખો, એકપદમે કહા હે—

ભુતલ લલિત પદાન્થ મોટું, પ્રહલોકમાં નદીરે;

ગુન્ય કરી અમરાપદ પામ્યો અંતે ચોરાસી માંદીરે.

હરીના જનતો સુકિત નાગો, મોજે જન્મજન્મ અવતારાહો
શ્રી હરી સુખ નીરખવા, નીરખવા નંદકીશોરા રે.



નરસીંહ મહેતા.

જુનામઢમે નરસીંહ મહેતા કૃષ્ણકા સજન કરકે કીતને જમમહીર પડસા દીખાયા હે. નરસીંહ મહેતાલકી હુંડી સ્વીકારી માંમેરા દીયા ઇત્યાદી. ઉસકે પાસે સતગુરુ કળીર સાહેબ જબ ઉનકુ મીલે હે ચોર પુત્યા હે, હુંમ લુસ કૃષ્ણકો સજન કરતે હો ઉન કૃષ્ણકો સુજકો દીખાવો. તબ નરસીંહ મહેતાલ મોલેકે આપ તે અંતરનામી હો સબ કુછ જાણવે હો. નરસીંહ મહેતાલ એક

પણ ઉચારણ કીયા, જીસસે એક કૃષ્ણને એક ગોપી એસા રાસ મંડલ પ્રગટ હુવા, તખ કબીર શાહેજ બોલે કે ઇસમેં જીસ કૃષ્ણ તમારી હુંડી સ્વીકારિ ઉનકા હાથ પકડી દીખાડો જબ નરશીંહ મહેતાજી રાસ મંડળમાં એક કૃષ્ણકે હાથ પકડતે હે તો ખરેખર આપના હાથમેં દુશરે હાથકુ પકડતે હે નરશી મહેતાકુ માલુમ નહી કે મેં મેરા હાથ પકડયા હે. જીસસે કબીર શાહેજને કીયાં હે કે તુમને જો હાથ પકડયા છે, વાંકુ છોડતા નહિ. આપની આંખો બંધ રાખો, જોર ઉગઈ કે દેખો. તખ રાસમંડળકી પ્રગટ હુઈ માયાકા લોપ હો ગયા, જોર નરશીંહ મહેતાજી અપનાહી એક હાથમાં દુશરા હાથ દેખાયા એસા પ્રત્યક્ષ દેખા તખ કબીર શાહેજકી ચરણમેં જાકે ઇસકા સબ હાલ પુછયા ઇશમેં ચતગુરૂએ તમાંમ મુલ ભેદ ઉનકો કહા એહ માયા, એહ માયા જો તુમ ચવત નહિ તો કબી પ્રગટ ના હોવે એ તુમારાહી આત્મીક બલ ચત્વરૂપ તુમ બાહેર પ્રગટ કીયા હે, જોર ફીર અપના મુલકો ભુલકે જો તું. મારે હે પ્રગટ હોતા હે ઉચકુ ભજતે હો ઇશને માટે ઉલટા તુમ જાંદુ ફસ્તે હા. નરશીંહ રૂપકો જો પ્રલાઈકો ચહાવત્ત દીધ હે ચેલી ઇસ તરેહહુ હે-દેખે હે, યહ વરણન કબીર શાહેજકે બીજક એસે અનેક ભેદ સમજાયા કે ઉનકો કાલકે પંખમાંથી છુટાને લીએ હે. તખ નરશીંહ મહેતાને

હીયા હયકે જ્યાં લગી આત્મા તત્વ ચીન્થો નહી ત્યાં લગી
લાધના સર્વે જુઠી મનુષ્ય જન્મ તારો એમ એળે જયો
પાવઠાની જેમ વૃષ્ટી જુડી.

સાખી

ઈદ્રરાજ સુખલોગવી ફીર ભવશાગર માંહી
એસીર શુભકી ભકતી હે કબહુ નીરભય નહી.

રમૈની

લત્વમસી ધનકે ઉપદેશ એ લેપની પદ કહે સદેશ
૧૧ નિશ્ચય ધનકો બડભારી વાહીકો વર્ણ અધીકારી
પરમ તત્વકા નીજ પરવાના સનકાદીક નારદ સુખ માના
વાગ્વચ્ચ ઔગ્ધનક સંવાદા દતાત્રેય વહે રસ સવાદા
વહે રામ વશીષ્ઠ મીલ ગાધ વહે કૃષ્ણ ઉધવ સમગ્ધર્
વહે બાત્ત ને જનક દહાધ દેહ ધરે વીદેહ કહાધ

હારે—અખ દેખો કે ને રગુવેદમે નીરાકાર ધશ્વર હહરાયા ઔર
જર્વ શકિતમાન ઔર જીવ લાયાર હે એસા કહા તો નીરાકાર
ધશ્વરસે સૃષ્ટિ કેસે હોગી. દેખો ધશ્વરકા અનુમાન તો જીવ કરતા
હે ઔર પ્રતક્ષમ સ્ખન્દભી જીવ બતાતા હે અનેક બોક્ષી બનાધ હે.

સાખી

પાંચ તત્વકા પુતળા જુમત રચ્યામે કીવ
હે તોહી પ્રહુ પડિતા સ્ખન્દભા કે જીવ.

અરે! જીવ ન હોવે તો ઇશ્વર બ્રહ્મ એસા કહતા હે કે:—

જીવ જમા એક સાથ હે બાપ ઓર સખ: હરોષ: ૧

જીવહી બ્રહ્મ આત્મા હોન જીવહી યોગ કરે સખ કોષ

જીવહી કર્તા કર્મ જતાવે જીવહી કાલ સમય હરોષે ૨

ચરી વેદ ઔનાના જાની કટ્પી કટ્પી સખ જીવ હિતપાની ૩

જે તે સિદ્ધાંત ભયે જગ માંહી સો સખ ભાસ જીવકો હોષ

જીવ જમા નહી હોષરે બાપ સખ સિદ્ધાંત કોન હરોષ ૪

પ્રસ લીયે સતગુરને જીવકા વર્ણન એસા કહા હે કે:—

યાકો માખને યાકો બાપ: યતો સ્વત આપુહી આપા

યાકો કોષ નહી કરારા યતો સખકા સીરજન હારા

માયા પુરૂષ યાહી તો નીરમાયે શ્રમજુલી નીજ તંન વીસ

માનીમાની બંધનમેં આવ્યા નીજ કરતબમેં આપુ બંધાય

ઓરહી કહા હે કે:—

સખરી હિતપતી જીવસે જીવસ જનકી આદી

નીજીવસે કયું હોન નહી જીવહી પુરૂષ અનાદી.

જીવ બીના નહી આત્મા જીવ બીન નહી બ્રહ્મ

જીવ બીના સીતો નહી જીવ બીના સખ

આત્મ ઓર પરમાત્મા પ્રસ બ્રહ્મ ભયે

જીવ બીના મુરદા સકલ બુજે વીરલા

પ્રસ બ્રહ્મ પરમાત્મા પરિશ્રમ ને હોય

યહ નીરજીવ કે જીવ હે પડિત કહીએ સોય.

धर्ममे साभीत होता है कि शब्दका सीधांत एव
 करता है तो एव शब्द और शब्द भीध्या है और यज्ञ
 वेद मे शाकर शब्द अवतार के भावीक अताव्या है तो
 ज्ञान नीराकार परमात्मा नहीं कहकर तो शाकारकी पुंज
 कीशरीती से होगी और शाकाररूपी अवताराही धर्म
 हुये है तो जिनका स्थूल कथो नाश हुवाहै और अर्थवस्तु
 वेदमां शुन्य सुसुपति के शब्द कीयातो एव जीना शुन्य
 कोष कह सकता है और शामवेदमां ऋशी शब्दके
 प्रमाणसे आत्मा चैतन्य एक आकाश जैसा जड चैतन्य मे
 पुरा और पांयतत्वया देहकी एक ऐसा कहा तो एकको
 ज्ञान होनेसे शब्दको ज्ञान होना चाहिये कथो के चैतन्य
 एक औरतत्व की सभका एकएक नरकमे जायतो सभी
 नरकमे जावेतो शोतो नहीं होता जे चैतन्य आत्मा सदा
 एकैरस है तो जिनको जड रूपी देहका अधिष्ठ कहांसे हुआ
 और जडरूपी देहमे आया तो धनको मुक्त केशा मानता
 और धर्ममे सुरभ कोष परित कोष और कौन कीनको
 उपदेश करताहै कथा आपही आपने के उपदेश करताहै
 यह अचरजहै धर्मकीये गुड़ कहतेहै की धनको तत्वम
 सीधो भा अराज काश हुवाहै जेसे कोष भीमारीके कड़
 और चित ज्ञान लग रहता है तबलग अथना रोगका
 ध्यान करताहै और ज्ञान जात होताहै तब ओसता है
 के हमारे मे रोग नहीं तो शनीपात होगया तो जानो के

મરા ઇંશ તરહસે તત પદ જ્ઞાન ઓર તત્વપદ અજ્ઞાન બા
 તબતો અચ્છા થા પર વી જ્ઞાનપદ હોનેસે આપ કહેને
 લગા કી મન માનેશે બંધ મોક્ષ હે એંશા કહકે અનેક
 કર્મ મે જહ ડાહ્યા ઓર પ્રીર જો કહતેકે વહ બ્રમ તો
 શબસે રા ઓર શબમે વ્યાપીક હે તો શબશે ન્યારા
 હે રીકાલમે બી પ્રત્યક્ષ હોના ચાહીયે અગર બોલના
 ચાહીયે સેતો હોતા નહી ઓર વ્યાપીક તો જબ જીવ
 દેહ છોડ દેતા હે તબ શરવ વ્યાપી ઇન્દ્ર તો બનાહી
 રહતા હે પ્રીર દેહ કયું ગંધાતાહે ઓર સડમતા હે ઓર
 વીશેશ શામાન્ય ચેતન એક બ્રમ કહાંહે અરે કાષ્ટ
 અગ્નિકા પ્રમાણુ દેતે હો તો કારદસે તો અગ્નિ યત્ન
 કરનેસે નીકલતા હે ઓર બ્રહ્મતો યત્ન કરનેસે કુછ પ્રત્યક્ષ
 નજર નહી આતા તીશસે એ જીવ શબ જીવકી કલ્પના
 હે પ્રીર કહેતે હે કે આત્મામે સ્કુરણુ નહી હોતી તો
 પ્રત્યક્ષ દીખાયોકી જડશે સ્થુટી ન હોગી સ્ત્રા પાંચતત્વકા
 અરસપદશ કરતીહે પર એક બચ્યા નહી હોતા ઓર જબ
 ચેતન્યશે શમાગમ કરતીહે પાંચતત્વ ત્રીન ગુણુ શંભીલીત
 ચેતન પ્રગટ હોતાહે તો મધ્યમે જીવશે સ્પષ્ટી હોતીહે તો
 આ આદીમે કયા જીવશે સ્પષ્ટી હોતીહે તો આદીમે કયા
 જડશે સ્પષ્ટી હુકાહે કહતોહેકે આત્મામે સ્પુરણુ નહી હે
 વહ બુદ્ધ હે ઇંશેવાસ્તે એક અખંડ મુક્ત આકાશવર્ત

આત્માનીવં કલ્પ કુછહે નહી શબ્દજીવ બંધનમે પટ વીકારી
 જ્યારે ન્યારે દેખ પડતાહે અરે પાંચ પચીશકે તાપમે
 જલતાહે બંધાહે મુક્ત કેશે માનીયે શબ્દ હવારે અહંકાર
 કરના જેસે વેદને કીરી રાગીકા નામ મુખ લોગી નાખ્યા
 એર વહભી આનંદ કરને લગ્યા પર ઇશશે કુછ રોગ
 નહી ગયા રોગ તો બનાહિરહા હે ઇશીતરહ વહ મુક્તી
 માન્યા હે એર ચહી વીજ્ઞાન પ્રમાણશે શ્રી કૃષ્ણ ને ભી
 અર્જુન ને ભી ઠહાહેકે:—

નૈનં છિન્દન્તિ રાજ્જાણી નૈનં દહતિ પાવકઃ ।

ન ચૈનં કલેદયન્તાપો ન શોષયતિ મારુતઃ ॥

હે અર્જુન આત્મામેં તીર તોપ નહી લગતા આત્મા
 અર્જુનમેં ભી નહી જલતા હવાભી ઉશશે નહી
 શોખતી ચહ શાપ અત્રીનાશી હે ચહ જે અહંકાર કરતે
 હે કે મેં ત્યાગી હું એર મં ચહ હુમી હું મેં પાપી હું
 મેં કર્મી હું એમા અહંકાર હી આવાગમના કારણ હે મનકી
 માનદી હં કર્મ કરે એર મનસે ન માને તો હિસસે કુછ પાપ
 પુન્ય નહી લગતા એવમનુષ્યાણાં કારણબંધ મેલો એર તું તો વાયુ
 સમાન નીર્મલ આત્મા હે. જેસે વાયુસે દુર્ગંધ સુગંધ હે નહી
 તેસે તુંજે લેકર ઇન્દ્રીઓ ચલતી હે. પરંતુ જેમ ઇન્દ્રીઓ પાપ
 પુન્ય નહી લગતા ક્યોકી એહ દેખના નેત્ર ઇન્દ્રીઓ
 ધર્મ હે મારના હસ્ત ઇન્દ્રીઓ ધર્મ હે તેસે તું
 કુછ ઇન્દ્રિ નહી. જેસે અગ્નિમેં લોહેકું તપત કરે કે બહુત બહુતે

હે પરંતુ શકે સાથ અગ્નિ નદી બઢતા ઘટતા તેસે તુ આત્મા સાક્ષી
હે. એસા જ્ઞાન દે કર અર્જુનસે અનેક જીવ શ્રીકૃષ્ણને મરવાયે
ઓર ઇસી તરહ શ્રી રામચંદ્રને લક્ષ્મણકા ઉપદેશ દીયા હે ઓર
સનકાદીકસે બી એસા હો કહાડે ઓર ઇસી તરહ ગુસાઇ તુલસી-
દાસજી બો રામાયણમે કહા હ કી:—

સાખી સમરથકો નહી દોષ ગુસાઇ;
રવી પાવક સુર સરી કાનાઇ.

અબ વીચાર ચાહીયે કે રવી પાવક તો જડ હે જડમે કયા દોષ
બગે ઓર ચેતનકુ જડ બનનેસે કયા કીયા હુવા પાપ પુન્ય છુટ
જાયમા કહાપી છુટનેકા નહી. કીયા હુવા બહસા સબકો દેના પડતા
હે દેખો ખુદ શ્રીકૃષ્ણકી આગ્રાયા અર્જુનને અનેક જીવ માર કાલે
હે તો ફીર કૃષ્ણ પાંડવાસે એસા કયો કહા કે તુમને અપને ભાઇઓકી
હત્યા કીયી હે જીસકા મહાપાપ તુમ લોગોકો હુવા હે. ઇસ વાસ્તે
તુમ યજ કરો. એસા કહકે યજ કરાયા હે. તો દેખો કે જમ પાપ પુન્ય
નમાને તો લગતા નહીં હે. એસા કહતેકો તો ફીર યજ કરાનેકી કયા જરૂર
હતી ? ઓર અનેક પ્રકારકે શુભઅશુભ કર્મ કયો હોને ચાહીયે ?
ઓર ફેર દેખો કે શ્રીરામચંદ્રજી ને વાલીકો જમરદસ્તીશે મારા પરંતુ
એક સમય એસી બનઆઇ કે વાલી પારધી હુવા ઓર રામચંદ્ર
કૃષ્ણ હુવે તમ ઉનેબી અવસર પાકે કૃષ્ણકો મારવા શીસુપાલકી
શુભ શ્રી કૃષ્ણજીએ ઉખાડી તો મૃત્યુકે સમયે કૃષ્ણકે બી હાથ કાઢે
ઓર જગન્નાથ આપ હુઠે ભયે ઓર બી દેખો કે એક નગરકા સહી
લોકો અનાજ હવા એકજ ખાને હે તો એક કોઠી કયું હોતા હે તો
ઉસીકા કર્મ ભોગ રહા હય. એસા પાપ પુન્યકા બહલા જરૂર
મીલતા હય ચાહે સમર્થ હોય કે અસમર્થ હોય.

કબીર સાહેબે કહા હે કે:—

કર્મરેખ સખહીન પર સાળ કહા રામ કહા રાવણુ રાળ.

—સાખી—

કર્મફાંસ છુટે નહિ કેતો કરે ઉપાય

સતગુરુ મીલેતો ઉપરે નહી તો પરલય જાય:

તીસ બારતે કર્મ કરે ઓર મનશે ન માને તો હિસશે કુછ પાપ
પુન્ય લગતા નહીં હે. એસા જો માનતે હે એહ સખ મીથ્યા હે.

ફખીયેકી:—

—સાખી—

જાની હત્યાપાપ કહે માને લાગત સોય

જલ કરી માને અગ્નિકો શીતલ કહે ન હોય

ધસિ વાસ્તે ગુરુ કહેતા હે કે:—

જુકહીકા મંડાન હે ધરતી અસમાના

દશહુ દીસાં વાકેક દહે જીવ ઘેરે આના

યોગ જપ તપ સંયમા તીર્થવ્રત દાના

નૌધા વદ કીતાબ હે જુકેકા બાના.

પદ્મિરાજ સુખભોગ કે ફોર ભવસાગર માંહી

યે શીરગુનકી ભકતી હે કબીરુ નીરભય નહી.

પંડિત સર્વાજ્ઞાત અને કબીર સાહેબ

કાસીમાં સર્વાજ્ઞાત પંડીત કરીને એક બ્રાહ્મણ હતો. તેને
મસીયા બણીને મહાન વિદ્વાનો વિદ્યામાંથી હરાવી પુસ્તકો લઈ

બેતો હતો. પોતાને ઘેર સર્વે પુસ્તક લખને આવ્યો. તેની માતાને કહે છે કે સર્વે દેશોના પંડિતોને વીઘામાંથી હરાવી સર્વેનાં પુસ્તક લાવ્યો છું. પોઠી પર ભરીને લાવ્યો ત્યાં તેની માતા કહે છે કે તમે સર્વ પંડિતોને જીતીને આવ્યા પણ તમે કાસીમાં કબીર સાહેબ મહાત્મા છે, તેમને જીતીને આવો. ત્યારે તમે જીત્યા કહેવાય, કાસીમાં સતયુગ કબીર સાહેબ પાસે જીતેલા આવે. બધા બહેલ ઉપર પુસ્તકો ભરી કાસી ગૌર આવ્યા. કબીર સાહેબની ચેલી કમાલી પાણીઆરે પાણી ભરે ત્યાં આવી પોતે પાણી પીધું. પીછે જાત પ્રશ્ની, કહ્યું કે મને બ્રાહ્મણને વટલાવ્યો. તે—

ભજન. (કરમણી—વચન)

પડિત બુદ્ધ પીઓ તુમ પાણી તેરી કાયા કયું વટલાણી
વહી માટી કે ગાગર હોતી સોહી લારિકે ચમાના
સો માટીકે તુમ નમ હોતે સુત કહાં લપટાણી
ન્યાય ધોયકે ચૌકા દીન્દા બહુત ક્રીયા ઉજલાઇ
હડી માખી ચૌકામે બેડી બુઢી સખ પરિતાઇ.
છપન કાટિ જ્વલવ ગલીઆ મુનીજન કાટી અકાસી
તેતીસ કાટી દેવ ગલીઆ સરવર હો ગઇ માટી
હાડ જુદે ચામ જુરી જુરી માંસ જુરી દુધ આઇ
સોહી દુધ તુમ ભોજન કીયો પ્રાણી સુતી લગાઇ
નદી નાળ બહીકર આવે રક્ત બુંદ પશુ સળીયા
મચ્છ કચ્છ ધરીઆર ખીઆને રક્ત બુંદ જલ ભરીયા
કહે કમાલી બુને પંડિતા જુતી કહાંસે આઇ
એસી દુરમતીસે નરક પડોમે જુડી સખ ચતુરાઇ

સાર—કમાલી કહે છે પંડિતજી, ઇતના વરેલ પર કયા ભર્યા છે ?
પંડિતજી કહે કાસીમે કબીર સાહેબ બડા શ્રિદાન મહાત્મા છે તેમને
જીતનેકે લીએ જાતેકુ.

—સાખી— કમાલી વચન

કબીરકા ઘર શીખ પર, જહાં સલહવી ગેલ ।
પાંચના ટીકે પપીએલકા, પંડિત તુમ કયા લાહે બેલ

ભાવાર્થ—(કમાલી વચન) બમપદ રૂપ શીખર કે ઉપરે ગુરૂ
પદ રૂપ ઘર કબીરકા છે. ઉનકો ગેલ નામ-રસ્તા મારગ પરખ છે
હિસપર ખપર પીપલીકા રૂપી કર્મ ઉપાયક જીવ છે. ઉનકા અનુભવ
રૂપી પેર નહી ટીકતા છે. પંડિતજી ગુરૂપદ પરખ પર આયે ખીના
મુકતી નહી હોયેગી. ચેર જખ પલ્લ ખીજ દગ્ધ (દહન) કરોજે.
તખ જગત વૃક્ષ આપહીસે નાસ હો જાયગે. જખ બમભાવકો
હોડોજે તખ આપ મુક્ત પારખી બનોજે. ઇસ પ્રકાર ગુરૂપદકી
જેલ પારખ પર આવોજે. તખ કર્મર સાહેબકા ઘરકી પ્રાપ્તિ હોજે
જખ આપહી મુક્ત હોવેગે. (પર્યં ગુરૂપદ) રામાનંદ સ્વામી ખાસે
મયા. કબીર સાહેબને સરવજીતને ગુરૂદાન સર્વે સાખી શ્રવ્દ
બતાવ્યાં. સખ-જીતની બમણા મીટાયા.

રામાનંદ મુખ બોલીઆ, મુખો પંડિત મન ધીર;
મેં સરજુગત સતગુરૂકી, ચરમા કરે કબીર.

સર્વોચ્ચ પંડિતજી એક ભજન બોલ્યા તે—

જનન.

અમ હમ પુરા સતગુર પાવા, સમ પુસ્તક મેરી પાસ હતા જે,
 ગગામાઈ બહાવા, (ટક)
 હુછ પટકે જન્મ ગુમાયા બાનહી જગ જોરાયા સમ.
 સમરથ સતગુર અમ મોહો મોહીયા સપ પુસ્તક છીટકાયા-સમ
 ખેદ મતમેં લુકી રઘાતા ફીર ફોર ગોતા ખાયા
 મોરાસી બ્રમત જગ વીત્યા અગને કીનારે આયા.
 વસ્તુ અદબદ દબદ પેહેયાના મસ્તક હાથ ધરયા
 એસા જન દીનતા દેખી હુદયે નવન દરસાયા.
 ગુરપદ પારખ દરશન કોન્હા તખ્તી મન પતી આયા
 કરે સર્વાંજીત સુણો ગુર સમરથ શરણુ તુમારે આયા.

—સાખી—

આકાષે જેનાં ધોતીઆ સુકતા, એવા મી.યા અનેક
 પાંડવનો જગન ક્યારે પુરો થયો સુપય રૂખો મીઠ્યા એક.
 પુસ્તક વાચો—પ્રવાંજીત પડિતની ગોષ્ટિ-માં પા. ૬૧

—સાખી—

પક્ષાપક્ષકો મત નહી જાલે, લોક વેદસો ઉલટા ચાલે;
 આત્મ તત્ત્વકા કરે વિચારા કહે જ્ઞાની સોહો જન હમારા
 ગુર ચીઠી તે ઉતરે, શબ્દ વીખુખા હોય
 તાકો કાળ પસીટી હ રાખ ચકે નહી કોય.
 ગુરફોહી ઓર મનમુની નારી પુરુષ વીચાર.
 તે નર ગોરુસી જામે જન્મ લો કસી દીવાકાર.

—શબ્દ—

એસે શુર મુરતકી બલીહારી—એ ૧૬.

શુર હાતા શુર આપ વીધાતા પરમારથ ઉપકારી,
 આનંદરૂપ સ્વરૂપ દયાનીધી પતીત અનેકન તારી ૧
 શુરમહીમા નહી કહે શારદા શેષ સહસ્ર મુખ હારી
 સો મહામામે કૌન વીધી વર્ણવું ચક્ર નહી ચલત હમારી
 ચક્રમક પથરી રહે એક સંગા ઉઠે નહિ ચીનગારી
 બીન દયા સંયોગ શુર બીન હોત નહી ઉજારી ૩
 બા માયા પ્રચંડ ચૌદીશ હસ અવતાર ધર્યોરી
 સો માયા શુર મૂરત આગળ બુગ બુગ આજ્ઞાકારી ૪
 સનમુખ લહેસો શુર કહાવે અગમ પંથ પશુ ધારી,
 કાયર ભયે બચાવ નહીકે કાલક બહુ નહી છાંડે ૫
 છતી બાજી કયું તુ હારે એ તેરે અવસર ભારી
 કબીરનાદ ગઢમીતર ગાવે સોહી સુવક ખેત્રાવી. ૬

—શબ્દ.—

અબ હમ અવીગતસે ચલી આયે,
 મહી માયાને જગ ભરમાયા મેરા લેકભરમ નહી પાવે—૧૬
 ના હમ જન્મ ગર્ભ બસેરા બાલક હોઇ દેખાએ
 કાસીપુરી જંગલ બીચ ડેરા જહાં જુલહાને પાવે ૧
 હવે વીરેહી દેહધર આવે, મંયા કબીર કહાએ
 નાનકા નાનકા કે બીસડે હંસા છનડે ઉમારન આવે ૨

નામેરે રક્ત હાડ નહીં આમા શબ્દ રૂપ ધર આએ
 અલક પુરૂષ કરતા અવીનાશી જાંધી છોડ કહાએ ૩
 હમસર બગી સત લોકકે ઘટઘટ બાસા લાએ
 આત્મ રૂપ પ્રગટ હે જગમે સોઈ નામ કહાએ ૪
 દેહ અપાર પાર પુરસોતમ સતગુરુ હો જગ આએ
 કહે કબીર સુણો બાઈ સાધુ સત્યહી નામ લખાએ ૫

—ભજન.—

હમતો સદા બને રંગ લાલ દુનિયા દોલત કપાહે માલ.—૧૬
 ચાર ખુંટ બગીર હમારે ગલે બીચ તુલશીકી માળ
 કામ ધામ સખ ઠાલે બગલમે કોઈના પામે હાલ ૧
 અન્ન જલ આટા સખકુચ મીલતા ઘીઈગુઠ આવલ દાળ
 બહોત ખજાના પાસ ભરયા હે દેતેહે કીરતાર ૨
 હયા ધર્મ કરું કર લેને બદે નીકલ જયગા પ્રાણુ
 જેતની સંપત્તી ઇતની વીપત્તી નાહક બજાવે ગાલ ૩
 સતનામકા ઠંકા બજાયા હે જામ મારે જમ કળ
 કહે કબીરચાહેમ સુણો બાઈ સાધુ લગી ભજનકી ધાર ૪

—શીખ—

સંતો, શહ દુનો હ લીકા,
 હિન્દુ મુસલમાન હતા ન માને, રવાઠ સમમકો મીકા;
 હિન્દુ ભત એકાદશી સાધે, દુધ સીંગોડા સેવી,
 જાંબોડે રયાગે મનકો હટકે, માર ન કરે ચાલોવી.

મુસલમાન રોજ નીવાજ ગુબારે બીસમીલ્લા બાંજ પોકારે
 ઇનકે બહીસ્ત કહાંસે હોવે, સાંજે મુરગી મારે.
 હિન્દુની ઇયા, મહેર મુસલમાનકી, હોતુ ઘટ સોત્યગી
 એહ હજાલ વૈજટકે મારે, આગ દોનો ઘર લાગી,
 હિન્દુ મુસલમાનકી એક રાહ હે સતગુરુ સોઈ જખાઈ
 કરેત કબીર સુણે હો અંતો, રામ ન કહુ ખુકાઈ-અંતો.

પુન્ય વિષે-

સાખી.

કાલ કરે સો આજ કર, આજ કરે સો બખ;
 પલમાં પરલય હોઈગી, બહુરી કરેગા કબ ?

-પુન્ય અથવા ભાકિત વિષે-

—શબ્દ—

કહુ અંમર કાસો લાગ્યા ચેતહારા ચેત મુમાગા,
 અંમર મધે દીશે તારા એક ચેત્યા એક ચેતવનદારા,
 એ બોલે સો હુવાં નાહી સોતો આઈ અમગુરુ માંડી,
 કહંહી કબીરપદ બુજે સોહી મુખહુદયા બાકે એકે હોઈ

—શબ્દ—

સાર શબ્દસે બંધી હો માનો ઇતબારા હો,
 માંડી પૂરુષ એક મક્ક હે નીરંજન હોરા હો,
 ત્રીવેળા શાખા અઈ પત્ર સંસારા હો,

જાણા વેદ સહી કીયો શીવે જોગ પસારા હો,
 વીરનુમાયા ઉત્પત્તી કીયો એ ઉરલ્લે વ્યાવારાહો,
 તીનું લોક દસોદીશા ચમરોક્તીન કુવારા હો,
 કીર ભાએ સખ જીયરા લીએ વીખજા ચારા હો,
 જોતી રવરૂપી હાકીમા ઇનહ અમલ પસારા હો.
 કમંકી ખંસી લાયકે પકરો જગ સારા હો.
 અમલ મીટાઓ તાહુકા પઢવો ભવપારા હો,
 કહહી કબીર તોહી નીરજ્ય કંઈ પરખો ટંકસારા હો.

—૧૫૬—

કર દ્યો જતન સખી સાંઘ્યા મીલનકી—૩.
 શુદ્ધિયા શુકરા સુપ સુપેક્ષીયા છાંડહો ખુદી લડકમ્યા
 ખેલનકી ૧
 દેવી દેવો ભુવા ભવાની યહી મારગ ચોરાસી ચલનકી ૨
 ઉંચા મહેલ અજબરંગ ખંગલા સાંઘકી સહેજ
 જહાં લગી પુલનકી ૩
 લંબન ધન સગ અરપણ કર હો સુરતી સંભાર
 પઠો પઘંયાં સજનકી ૪
 કહે કબીર સાહેબ નીરજ્ય ભયે હંસા કુંચી બતાડું તારા
 ખુલનકી ૫

-ભગન-

રામ રથાંત્રીજીએ નરનારી—ટેક,
 રત્ન મહારથ સાર દેહીત્ય સુંદીર પાયા કરી કરા
 એડા કમં બુલ કર જોહી ગમાયા.
 સવળ લોક ઇચ્છે સદા ધન્ય મનુસ્ય અવતાર
 કાચ મણીકુ કર ગ્રહી હીરલા ખોત ગમાર ૧
 કોઈ ખોર દેવનકુ ધાય, કુશળ કહો કયાંથી પાવે
 કોઈ કરે ન સંતનકી સેવા તુત કરી કુટુંબ જમાવે ૨
 માયા ખર્ચત રામકી આપે લેત બડાઈ,
 પમારથકી ગમ નહી ને ફેર ચોરાશી પાઈ. ૩
 કોઈ ભોગ જપ તપ ધ્યાન અરે કોઈ રામના પાયા
 કોઈ તીર્થ યત અસ્તાન કરી કરી બહોત બુલાયા ૪
 પરીબ્રજ આતમ ચીંત્યા વીના તો તમ લગી જુહી સેવ
 જો જો કરતા જામણા તો કહાં મુરત કહાં દેવ પ-
 કહે કબીર પરીબ્રજામુરે જરકત ભેત અખંડ
 આપ ઉરધ કે કાટપર તુંમ નીશદીન ખોળે એ પંડય ૬

-શીખ-

ચલે ચલે હંસા વોહી દેશ જહાં તેરા પીયા વશે—ટેક.
 નવદશ સુલ હસોદીશ ખુલે મુરત મગન ચઢાવે
 અહે આટારી મુરત સમારે બહુરી ન ભવજલ આવે
 જગમગ જોત અધરમે જલકે છનીરાગ મુના

મધુર મધુર અનહદ ધુત ખાજે પ્રેમ અમૃતજર લાવે
 ઠાડી સુકતી ભરે જહાં પાણી લક્ષ્મી બહુ લાવે
 અદ્ધ સીધી ઠાડી કરનેરે પ્રહા વેદ સુનાવે
 જગમે ગુરુ બહોત ફાંસી લાગે બુધવે
 કહે કબીર એકી ગુરુ પુરા ને કંથકો આન મીલાવે

—શબ્દ—

તેહીં સહેવઠો લાગકું સાથા, દુર્ધ દુખ મેટીકે હોઉસા નાથા
 દશરથ કુલ અવતરી નહિ આયા નહિ લંકાકે રામ - સતાયા
 નહીં દેવકીકે ગજાંહી આયા નહીં જસોદા ગોદ ખેલાયા
 પૃથ્વી રવનધવનનહીં કરીઆ, પાતાલ પેહીં બલ્લીનાંહિ છલીઆ
 નહિં બલિરાજ સોઠલ રાણી, નહિં હરણાકુચ આદ્ર પિદાંરી
 વરાહ રૂપધરણી નહિં ધરીઆ, કત્રી ભારી નક્ષત્રાં નાહ કરીયા
 નહિં ગોવરધન કર પ્રહીં ધરીઆ નહિં ગોવાલણ સંજ

બન બન ફરીઆ

હુવાશમતી શરિર નહિં હોડયા, લે જગન નાથ
 પીંડ નહિં ગાડ
 મંડુકી સાળીં ગરામ નહિં કુલા મનછ કનછ હોઈ
 નહિં જલ ઠોલ્યા

—સાખી—

કહેકી કબીર પૂકારી કે એ પદે મત લુલ,
 જે રાજેઈ અનુમાનકે, સો વધુલ નહિં અનુલ

—શ્રી સત્યનામ—

૨.૫૬

બાપુ એસો હે સંસાર તિહારો, ઇહંઈ કલીખ્યો હારો હેઅખ
 અનુખ સહત પ્રતિદીનકો, નહિં ન રહનિ હમારો.
 મુમતી સોહાય સમૈ કોઈ જાનો, દયા તત્ત્વ ન જુજો
 નિજંવ આગે સજીવ થાયે લોચન કિછડિ ન મુજો,
 તજી અમૃત વિષ કાહોક અચવે, ગાંડી બાધીની ખોટા
 ચોર ન દીન્હો પાટ સીંધાસન, સાહુનસે ભૌ માટા
 કહહિ કખીર જુઠે મિલી જુઠા, ઠગહી ઠગ ખતોહારા,
 તીની લોક ભરપુરી રહા હે, નાહો હે પતીયારા.

—સતનામ કર્બાર—

ફીર તું યાહ કરેગા બે, મંતમેં બહેત જુરેગા બે
 કાલ બડા વીકરાલ જગતમેં, ચાવે જે સાચ બેના
 ઇસ ખાતર કુચ ઉપાય ચારો, નામ હરિકા જપના ૧
 કહુ તોરે કોલતકા હીમાક, કહુ તોર જુરાનીકા,
 ઈતની મગફરી મત કર ચારો કાલ મારેગા ધકકા. ૨
 સાધુ સંતકુ નહી છેડના નમ કર રહેના બચ્યા
 કાલકે મુખમેં ચવડ જાયગા કકડી સરીખા કચ્યા ૩
 નહી તેરમાં શાન્તિ જાન્તિ નહો પ્રેમકી કીલી
 કહે કખીર મુનો બાઈ સાધુ, તેરી અકલ હો અઈ બીલી ૪

-ભજન ૨.-

મુકિત જાહી ઠાસી સાહેબ અવીનાશી
 શંકર જનકા ધ્યાન ધરત સો નીરંજન કરત ખવાસી
 શેષ સહસ્ર મુખ જાપ જપત હે ઓત્રી પાર નહિ પાચે
 જ્ઞાપાસે પ્રાગચારી કહીએ મુનીવર શહસ્ર અઠાસી
 ચાર દેવતાં ભરમી ભરમીને ખોજ ખોજ ધન જાવે
 ઓહકાનંદો ભગ્નમત ડાલે વિરુદ્ધ રહે ઉઠાસી
 નામ પદારથ હાથ ના આવે પડે કાલકી કાંસી
 પરમ પુરુષ આ હંશ વીઢેહી પરમધામકે વાસી
 કહત કબીર મુનો બાઈ સાધુ અમર લોકકે વાસી

-શબ્દ-

પીલે ખ્યાલા હોજા મતવાલા ખ્યાલા પ્રેમસાહેબ ચશકારે
 પાપ પુન્ય દોડે લોભ ન આએ કવન તેરા અરુત કીસકારે
 જોદમ જીવો નામ ગુણ ગવો ધન જોખન સ્વપ્ના જસકારે
 બાલાપન હસી ખેત્રી જમાયે તરુન ભાંચે નારી ચશકારે
 વૃદ્ધ ભયો તાંન વાયુને ઘેરયો ખાટ પડયો મારે ચસકારે
 નાલી કમલમી હે કસ્તુરી કેસે ભરમ મીટે પમુકારે
 ખીન સતગુરુ ઇતના દુઃખ પાયા જેસે ભટક મુવા મીરગારે
 લખ ચોરાસી ઉખર ન સાહો છોડો કામીની ચશકારે
 કહેત કબીર મુનો બાઈ સાધુ નખશીખરૂં ભરવા વીખકારે

-શાખદ-

ચલો સંતો જઈએજી જહાં પુરૂષ દરબાર,

જનસે કીયાહે કાલકાર-ટેક.

પાંચ પચીસકી છાંડો આશા, ઓહાલે કર્મોકી કાંસા

છ છતીસકી છાંડો સાથી, ઓહા લે ભરમાકી પાતી. ૧

કર્મ ભર્મ સખ મેટકે ઇન્સે હો રહો ન્યાર,

સુરતી સુધારકે સંગ ચલે, તો હેખો પુરૂષ દીદાર ૨

મહંતાર વીહંગમ દોરી તહાં નીરંજન લેવે ગેરી,

જનસે તો ગુરૂ પુછ બતાવે, નુમરા હોય સો ગોથા ખાવે ૩

એક રાઈકે હજાર ઈછે, તીનસે કરો હજાર;

જનસે કોઈ જીના હોવે, મિલે પુરૂષ કિરતાર ૪

જ્યોતિ નીરંજન કળા અનુયા વહાંસે મીરાજ લાગે શીકાં

વચન સ્વામી ગુરૂ ગમહોવે શબ્દ વીના કોઈ પાપાવે

આગે કહું તો પકડા કાટે ભુવ પડી અંગાર,

કર અક્ષર તો પાવે નહિ જનસે રે વહેન્યાર ૬

આત્મજ્ઞાન વીન છુટે ન ફેરી હીર ચોરાસી લેવે ઘેરી

કયા મતનામી કયા જ્ઞાનામી ગુરૂ વીના કોઈ જાણે ૭

નહિ જાણે ૭

જાહે કબીર નામનાસ સે જોડી વચન સાંભળે

જોડી નામસે કંઈએક તરખે જોડાએ અપાર ૮

શાખદ.

શાખદ શાખદ શાખદ શાખદ

અશુભ લોક કહાં લગીં બુજે બુજનહાર વિચારે ૬.
 કે તેહી રામચંદ્ર તપસી સે અન્હં યહ જગ ખીટ માયા
 કે તેહી કાન ભયે મોરલીધર તીનલી અંતન પાચારે ૭
 મચ્છ કચ્છ વ્યારાહ સ્વરૂપી વામન નામ ધરાચારે
 કે તેહી બુધ નીકલ્લ ખી કહીયે તીન્હલી અંતના પાચારે ૮
 ફી તેહી સીધ સાધક સંન્યાસી અન્હં વનવાસ વસાયા
 ફી તેહી મુંનીજન ગોરખ કહીયે તીન્હલી અંતન પાચા ૩
 ભક્તિગતી બ્રહ્મા નહી ભણી શીવ ઝનકા દીકહારે
 તાકે શુભ નર કેસે પેચો કહહી કબીર પુકારી ૪

સાખી ૪

તીન લોકમે આવકે સુદીન કાઝિફી આસ
 એક અંધરે જગ ખાઈયા સબકા ભયા નીરાસ
 નાથ મસંદર બાંચે નહી ગોરખ હત ઓવ્યાસ
 કહહી કબીર પુકારીકે એ સળ પડે કાલકી ફાંસ
 અમની અપની કરી ગયા લાગી ન કાહુકી સાથ
 અપની કરી ગયે રાવણ અપણી દસરથ નાથ
 સાધુ જન લેહી જન્મ અનહે માન્યા વચન હમ્મર
 માણી અન્ય કીપતી પ્રસન્ન દેખહુ દહી પસાર

—શીખ—

અવધુ ડોકે મન વીરતાસ,

સોપહ મહે અય તે સતગતી પાર ભમ સો આરા—

નહી મહાદેવ નહી મહમદ હરી હજરત કરચુ નહી.

આદમ બ્રમા નહી તખલ્લોતે નહી ધુપ નહી સાંધ, ૧
એંસી આસે પેગંબર નહી સહસ અઠ્યાસી મુંની.

ચંદ્ર સુરય તારા ગણુ નાંહી મચ્છ કચ્છ નહીદુની. ૨

વેઠ કીતેખ સુંમરતી નાંહી સંજમ નહી જવન પરછાઇ,

બંગ નીરાજ કલમા નહી હોતે તમડુ નહી ખુદાઇ. ૩

આદી અંત્યમન મધ્ય નહોતે આતસ પપઠને પાણી,

હાથ ચોરાસી જીવજત નહી સ ખી શખ ન બાની ૪

કહહી કળીર સુણો અખધુ આગે કરંડા વીચારા

પુરણુ બ્રમ કહીસે પ્રગટે ત્રીમ કીન્હ ઊપરાજ ૫

સતગુરને પત્ર લીખનેકી રીત.

સતનામ સીવશ્રી સુમરયાન બીરાંજમાન ચંદ્રસે સીતલ સુરયશે

પ્રકાસ માન દયા કે સાગર ગ્યાંન કે આગળ અધમ

ઉધારણુ સંતકે હીતકારી.

એંસે એંસે અનેક ઉપમા જોગ જેટલી ઉપમા જગતમે

વરણવી, ગયે રહ

સંત સોસળ લાયક આપડો મયાદાસ કહંત.

શખ્દ મેરાહીરા. શ્રી સતનામ

મેરા હીરા હેરાયા કયરામે. મેરા હીરા હેરા ગયે કયરમે

કયરમે જગજ ગડમે ટેક.

કેાઇ પુર્વ કેાઇ પશ્ચિમ બતાવે કેાઇ બતાવે પાણી

પથરે મે ૧

પંડીન વેદ પુરાણ બતાવે ઉરજ રહે જગ જગરેમે.
 સુરીનર સુની ઔર પીર ઓઢીયા ભુલ્ય ગયે સખ નખરેમે.
 ધરમદાસ ગુર હીરા પાયે પરખ લીયે નીજ અંચલેમે.
 રેખતા

ધન્ય ધન્ય કબીરકા ગ્યાન ચારો પુસ્તક પુરાનકા પીરહે.
 જેસે કુલનસે અંતર કહાડ લીયા હમ દુધ કે બીતર
 ગીવહેર

તારા નમે જેસે અંદ્રમા દેવતાંનમે જેસે સીવ હેછ
 વેદ દ્રોણેય કાચ પંડીન રમ્યા કબીરકી કથની મેં છવ હે
 રેખતા

સતકે સખદસો ધરન આકાસહ સતકે શખદસો પવન પાણ
 સતકે સખદસે અંદ્ર ઔર સુરહે સતકે શખદસો વેદ વાણ
 સતકે શખદસો ગુર ઔસી રહે સત કે શખદસો પુરુષ નાવ
 સતકે શખદસે સંસાર સુખ રહ્યા સતકે શખદકી સન્ન ન્યા
 શતકી વાગ્દે સતકી પારહ સતકા શખદ કોઈ સંતપા
 કહલી કબીર હાં સંતજન જોહરી લાખમે નજર કોઈ
 એક આં

સાખી. શ્રી મયાદામ દાસનકેદાસ.
 એંમા સતગુર હમ મીડ્યા, સુરત સીંધુ કે તીર.
 સખ સંતન સીરતાજહે. સતગુર અહલ કબીર,
 અનંત રોટી બ્રમાંડમે, બંધી છોડ કહાય,
 સોતો પુરુષ કબીરહે, જનની જનીના માય.

ઘોરાશો ખખન કાટે, કીની કલ્પ કળીર,
 જાવન ચતુર્દશ લોક સમ, હુટે યમ જંજીર. ૩
 જલથલ પૃથવી ગગનમે, બાહેર જીતર એક.
 પુરણુ જમ કળીરહે, અવીગત પુરુષ અલેક. ૪
 ત્રીલોકકા રાજ્ય હે, પ્રમા વીરનુ માહેસ,
 ઉંચાખામ કળીરકા, બાની ખીરહ વીરસ, ૫
 રામાનંદસે લક્ષગુરુ, તારે સીધકે ભાવ,
 ચેલોકી ગીણુતી નહીં, પદમે રહે પ્રમાય.. ૬
 સત્ય આદી આઠ કળીરહે; ચૌદ લોવન વીશાલ,
 હીરે મોતી બહુતહે કળીર લાલન શીરલાલ ૭
 સત્ય એંસા નીરમલ જાનહે નીરમલ કરે શરીર
 એર જ્ઞાન મેંડલીક સળે ચક્રે જ્ઞાન કળીર ૮
 હીંદુ કે સતગુરુ સહી મુસલમાનકે પીર
 સત્યહી હોનું દીનમે અઢલી નામ કળીર ૯
 વાણી અરખો ખરખહે શ્રેયો ફેાટી હજાર
 કતા પુરુષ કળીરહે નલો કીયા વીચાર ૧૦

ભજન.

જુઠો છે સંસાર સમજ મન જુઠો છે સંસાર ટેક.
 સમજ ખુજ નર ભજ સત નામ કેા નહીં તેા થસો ખુવાર
 જુઠો છે.
 રાજ પ્રજા બાદશા સહ મેલી ચલ્યા પસાર,

જગત સગી કયાં લગી ત્યારે જ્યાં લગી શ્વાસ આધાર.

સમજ મન જુઠો છે સંસાર

માતા પીતા કુટુંબ કબીલો એ.ર દુલ્હની ના,ર

માલ ખજાના ધર્યા રહેગા સાથે ના આવે લગાર

સમજ મન જુઠો છે સંસાર

સંસાર સઘળો છે દુખનો દરીઓ ઠોપી રહ્યો છે કાળ.

મુખ સંપત નારતીક પ્રાણી અંતે હોય ગીહાણ,

સમજ મન જુઠો છે સંસાર.

સમજો તો ભાઈ ચેતો સંસાર મનતુ હોજ હુંસીયાર

હાસ મયાના શુરૂ સાહેબજી સત્ય નામ આધાર.

સમજ મન જુઠો છે સંસાર,

કવાલી

ધવાનુ ના થાંવાનુ કે: પ્રભાતે સુ થવાનુ છે.

ના બાણ્યું બનકી નાથે: સવારે સુ થવાનું છે.

હતા કૌરવને પાંડવ: જગતમાં મહાબળી ચોદા,

ના બાણ્યું બીસ્મ જેવાએ: સવારે સુ થવાનુ છે.

રમ્યાં જુગદુ સહ સાથે: વીશુતી સહ ગયા હારી

ના બાણ્યું ધર્મ જેવાએ શવારે શું થવાનું સે

સતી સહ્યા: રૂપે અહલ્યા: જગતમાં વાત બહેર છે

ના બાણ્યું શાની ગોતમે: સવારે સુ થવાનુ સે

ભજન.

રાગ ધૌર

સાખી.

પૂર્વ ઉગે પ્રશ્નીમ અથમેઃ હરીયા ભરતે કાળ
હાથુસે પર્વત તોડતે તેધરી ખ.યો કાળ.

શ્રી ૧૧

ન ૪

રાગ ધૌર

ધન્ય ધન્ય સાહેબજી શ્રી સતગુરૂ જાના જીને અખીક
વખાણીએ

સત ગુરૂ જીવોના હીત કારિસો જ્ઞાન ક્યાનના મુખકારી છો

અજર અખંડ સય ધારિ છો-ધન્ય-

ચારે જુગમાં ચારે નામ પ્રસીધ છે, સત જુગે સત સુકેત

સમરથસેં ત્રેત્રામાં મુનીદરનામ ધરાયાસે -ધન્ય-

નામ માલીકના પ્રસીધ છે હુવા પુર નામ કડણા છે,

કળીજુગ સાહેબ કળીર સો -ધન્ય ધન્ય-

સઉ બ્રહ્માંડે ડંકા બાજ રહ્યા પોથી પુરાણે સખ લીખરહ્યા

જગત જીવોજ પર કીધી દયા -ધન્ય-

સત્ય લોકના નીવાસી સો સતગુરૂ સત હમારાસો

કાષ મપાના સતગુરૂ સામ્રથ સો -ધન્ય ધન્ય-

શ્રી ૧૧

નં. ૫

ભજન.

રાગ ધૈર

મુણ સાહેબી સાહેબ હામોદર સત ગુરના ગુણ ગાઠયે
વાલા હયાના સાગર છે। જ્ઞાનીને જ્ઞાનના દાતા સે।

ભવ મડગ સુખની સાતા છે। મુણ-

જગ કર્તા જગતના દેવ છે। સ્મરણ સુખની સેવા છે।

મન લાયક સતગુરુ પુરસે। -મુણ-

અમર લોક આરથાના સે રાઉ જીવ પરહીત કારિ છે।

હયાના સીધું જગતના તારણ છે। -મુણ-

સહ સંત સાધુમાં સમરથ છે। રાઉ જગત જીવના પાલન છે।

કહે મયાદાસ અજરમાં અમર સે। -મુણ-

ધોળ.

અહો ગુરુ દેવ ભગતીના રસીયારે ભગતીના રસીયારે

સત ગુરુ સાહેબના ચરણમાં વસીઆ.

અહોગુરુ દેવ ભગતીના રસીયારે

મન માન્ય ગુરુ દેવ મહીઆરે ભવ ભકતી કારણ દેહ ધરીયારે

કુળ દીપક દેહ ગવતરિઆરે અહો ગુરુ દેવ ભગતીના રસીયારે

સુખ ગુણ સાથ જેની વાહીરે સુમરણ કરો સદા સતનામીરે

સત ગુરુ કીરપા અહોનીસ જાણી. અહો ગુરુ (૨)

ત નામ સત ગુરૂ સમરથસે સાહેબની ભકતી કરે તેને બન્ધરે

સત ગુરૂ દેવ દેવાં શ્રી દેવ. અહો ગુરૂ દેવ ભગતીના
આપ જન્મત જીવેના તારણ છો ગુરૂ દામોદર અમારા સામૃથસો
કહે મચાદાસ રત્ન ચીતામણી છો. અહો ગુરૂ

સાખી.

શમ નામ બકો ભજે ભજે તનામ ન કોઈ
એકવાર સતનામ ભજે તો જન્મ મરણ ના હોઈ
શ્રી ૧।

ભજન કવાલી.

જુગો જુગો જામતા બાઈઓઃ હવે તો આંખ ઉઘાડોને
આત્મા બુદ્ધ્યમાં ફસીયોઃ તેના તો દર્દ મીટાડોને,
ગુરૂ સમરથને પુછો જગતમાંઃ સંત મહાતમાઓને
ભવો ભવ ભટકતા પ્રાણીઃ સતનામને નેહ લગાડોને
સંત ગુરૂની સેવાઃ સુમરણ પ્રેમ લગાવ્યો છે.
દેહ મનુસ્ય જન્મ નહી આવેઃ ફરી ફરી દીલ લગાવેને,
સહિબ દામોદરને ચરણેઃ સતનામ પ્રેમે ભજવાને.

શબ્દ-સાખી.

નાનક-નાના હોરહેઃ જોશી નાની ડુંબ.
માત્ર પાત સબ સુકગવેઃ ડુંબ રહી ખુબ ખુબ.
વાણી અરબ અર બહેઃ યથો કોટી હજાર.

કરતા. ગુરૂ કળીશહે: નાલો ક્રીયા વીચાર..
સાત દ્વીપ નવ ખંડમે: ગુરૂસે બહા નહી કોઈ.
કરના હે.યસો કરી શકે ગુરૂ કરેસો હોઈ.

ભજન.

આસરો એક તમારો ગુરૂ: આસરો એક તમારો,
કાળ હું પદ મારા દુર કરો ગુરૂ: મોહ માયાને
વારો ગુરૂ.

મુજ બાલક પર દયા કરી ગુરૂ: દરસન દેઈ ઉચારો,
તુમ વીના સુગે નથી ગુરૂ: ગાંડો ગેલો પથ તમારો ગુરૂ
જગત જાળનો પાર ન આવે: જોથી આવ્યો શરણ તમારો,
રતન ચીંતામણી ગુરૂ તમે છો: ભવ જલ પાર
ઉતારો ગુરૂ.

દયા કરી હાસ ઉપરે ગુરૂ: મન મારા ને મારો,
જન્મ મરણની ત્રાસ ગુરૂ: સર્વે સંકટથી નીવારો ગુરૂ
તન મન ધન સર્વે ગુરૂ ચરણમાં: સુખ્યાં સર્વે હમારો,
ગુરૂ હમિદરશના ચરણ કમળમાં: બલો મયાદાસ
તમારો ગુરૂ.

ભજન.

કાનુડા તારી કામનકરનારી એ રામ.

લાળી મને લાકતીસે તાળી, જગતમે એ તારણ વાલી ટેક
મન લીડી વાણી વડે, કલહ હરનારી જગતમે

સત્ય વશ થઈ સતગુરને, સુમરતં લાગે સુખકારી.
 ગ્યાન ધ્યાન સતનામમે મન સદા મંગલકારી જગતમે
 રત્ન ચીંતામણી ભકતી જગતમે, શીખ લેને નરનારી.
 જપી લ્યો સત્યનામ ગુરૂસે, સાહેબ કળીર સત્યધારી,
 દાસોદર ગુરૂ મને સામરથ મલીઆ, દાસ મયો સુખકારી
 જગતમે તુતારણુવાણી

હે ભાઈઓ કાળ કોઈને છોડતો નથી.

અત્યારે આપણા આયુરય અદ્ય છે, પણ સતજુગ
 સમયે હંમરો, વર્ષના આયુષ્ય વાલાને પણ કાળે છોડ્યા
 નથી.

પૂર્વ ઉગે પશ્ચીમ આથમે, દરીઆ કરતે ફાળ,
 હાથકે પર્વત તોડતા, તેધરી ખાયો કાળ.
 માટે હે ભાઈઓ આતમ ભાઈઓ, માટે સત્ય પુરુષ;
 શ્રી સત્ય નામની ભકતી કરવાનું. તમને અમને સતગુરૂ,
 બતાવે છે જે આપણા કરણુ માટે સતગુરૂ આપણો.
 ભલા માટે આપણા કલ્યાણુ આપણા દેહના આત્માના
 સવારથ માટે સત નામનું સુમરણુ કરવાનું બતાવે છે,

ભગન

હજી ના ચેલ્યો ગમાર મુરખ મન: હજી ના ચેલ્યો
 ગમારજી;

સત્ય નામથી સુમરણુના કીધુ: સત્ય ના કરે નીચારજી.

માયા જાળમાં ભુટ્ટી ગયો છે: ગુરૂ જીન નહી નીસતાર

૧ મુરખ

જાગ્ય તું મોહ નીંદથી: તારે માથે તાકે કાળજી.
 નહી ચેતે તો હેરાન કરસે: હવે તો આંખ ઉઘાડ, ૨.
 જજાએ એક સત્ય નામને: લગ્ની આધીન નાથજી
 સાહેબ કબીર સયા સામ્રથ: નોંધારાના આધાર, ૪
 જન્મ તારણ સચગ્રહ મહીયા: સતનામ મુખ ઉચારજી.
 ગુરૂ હામોદર સામરથ હમારે: ભણે મયામાહદાસ ૫

રાખી

હમકસુ પક્ષ પાત નહી રાખી, સહ જીવો દેહીતકી ભાંખી.
 નજર ફીર કર દેખો ભાઈઓ લખ્યાલેખ નહી

મીટનેકા ટેક.

ખાંચ પાંડવ વનમે આજ્યા કરટ દીલપર બહુ ધરતા
 ધરમી ધર્મ ઇન્મે મહાબલી અનુન લખ્યા લેખ
 કૌરવ છત્ર પતી રાજા દુરીઓધન કરણ સરીખા બલવંત
 રણ લોભીમાં સખહી હરાયા લખા લેખ
 મહા ગરવી રાવણ રાજ, ઇંદ્રગેર ભરતા પાણી,
 રાજ મનુ' હસ-મુખ છેઠાયા લખા લેખ
 રામ લક્ષ્મણ વનમે ચાલ્યા ચૌદ વર્ષ રહ્યા વનવાસી,
 સીતા હરણ જોર હથરથમરણ લખા લેખ નહી
 દેવ કંઈ સહ્યા જગતમે ફીરતા નહી કોઈ મનુસ્યકા
 ગુરૂ પ્રતાપે ભણે મયામાહદાસ લખ્યાલેખ નહી મીટનેકા

સાખી

કર્મ કરીમાં લખી રહ્યા અખ લીખનેકાનહી
માત્રા વધેન તલ ગટે જો સીર પટકો કાઢ,
ભજન ચેતામણી અંગ.

હે છવ આપણ ફેર નહી આવે ભવ મનુસ્ય જન્મનો દાવ
હે છવ

લખ ચોરાશી ફરીને આવ્યો ભવમનુસ્ય જન્મનો દાવ
રત્ન ચીતામણી મલ્યો છે જન્મ મતલુલે મુદગમાર. હે છવ
શુદ્ધ કરી દ્યે શુભના સાગર જ્ઞાન સાગર અપાર
સંમજ મન સેવો સતશુદ્ધને પળપળ નામ બિચાર હે છવ
સતનામ સતશુદ્ધને બતાવ્યું જેથી ઉતરીયે ભવપાર
ચેતી લગાવ્ય તારા ચીતમાં ચટકી અમુલ્ય અવસર જાય.
ગઈ પળ પાસી ફેર નહી આવે મન કરલે સત્ત્વ વીચાર
હે છવ

શુદ્ધચરણમાં ભણે મયાદાસ સત્ય નામ નીવાસ. હે છવ
શુદ્ધ જણા સંસારમે સેવક સકલો જાન.

સોઈ શુદ્ધ વંદીએ બતાવે પદ નીરખાન.

શુદ્ધ બતાવે સીસ્યક, સીસ્મને કહે શુને મુખ્ય.

અરસ પરસ કે ખેલમે, ભઈ અગમ કીસ્યુ જય.

શુદ્ધ અને શિષ્યનો સંવાદ,

સીસ્ય—હો શુદ્ધ દેવ મને દયા કરી અગમ ગમકી મુદી બતાવે
જેથી આ ભવસાગરથી પાર ઉતરીએ.

શુદ્ધ—હે સીસ્ય અગમની સુજ ગણી અવતારોની ભક્તી
 સંત સાધુની સેવા કરેલી હાય તેને તે પદની ગમ.
 પડશે જેને દદ, વૈરાગ સાંતી સૈત, અવીહારી જેને
 સુઃખ અને દુઃખ એકજ સરખા જેને હરખ અરૂ,
 સોક, એક સરખાં જેને સદાય આનંદ ભર્યુ જેનું
 મન હોય છે.

શીસ્ય—હે શુદ્ધ સામરથ કૃપા કરીને મને સત્વરે મારગ
 અતાવો કે જેથી આ ભવસાગરના ભટકવાના ફેરા
 મટી હંસ ગતી શ્રી સત્ય પુરૂષ જે અમર લોક
 વાસી થઈ સદા સતનામ જપ્યા કરીએ.

શુદ્ધ—હે ભગવંતું સહેલું નથી કે જે કોઈ બચી શકે કે આ
 ભવસાગરના રાજધર્મ. રાય કે જે નીરંજન છે તે
 અનેક પ્રકારથી જીવોને બંધનની ધરમોની બાળે કે
 અનેક ધર્મો અનેક પંથો કહાડી શુદ્ધવા લોકો આગળ
 સાત્ય નામ સુધી વધવા પામે નહી તેવી બાળ ફેલાઈ
 છે ખર્મોની બાળ.

દશ અવતાર ઈશ્વરી માયા, ઇસમે જગ ભરમાયા.

કહે કબીર કોઈ ઉચરે જે સત શુદ્ધ સરણે આવ્યા.

સાસ્ય—હે શુદ્ધેવ મારા કીરપા કરી. આપણા ગાદીમાં
 રાખી મને આપ સાત્ય પંથ સાત્ય પુરૂષના હરસન
 કરાવો જેથી મારો આત્માનો ઉદ્ધાર થાય.

ગુરૂ—હે સીસ્ય તમારો જનમ મરણનો છેડો આવી ગયો
 છે, તમારી ભક્તી વડે તમારૂં પાપ કમોનું બીજ
 સર્વે વીકારો નાસ વાન થઇ ગયા છે. આ ભવસાગર
 થી પાર ઉતરી સત્ય હેંક વાસી થસો મહગુરૂ
 દેવકીરે

સાખી

કળીમેં જીવન અલ્પ હે વેગે કરો સંભાર,
 જપ તપ સાધન કર્યુનાબને દેવળનામ આધાર
 સાહેબ કબીર સાખી

મન મરે માયા મરે, મરમર જાત શરીર
 આશા ત્રસના નામરે, કહિએ કહે કબીર.
 મન જાયતો જાને દો' મત જાને દો શરીર
 બીન ચીતે અઢાઈ કામડી, કયુતગે ગોતીર
 મન ગયા તે કય રહ્યા રહ્યા મનકા મંદગર.
 મન મેંદગર દોનુ અડતે જુગી તે નીરધાર,
 કાયાસો કારજ કરે સકલ કામઝો રીત.
 એ સમ જાંતી મત કરો સત ગુરૂસે પ્રતીત,

ભજન.

વાંઝીડા વારે આવોરે ભૂંડ્યો મારી ભાગવારેજી-ટેક,
 અરજી મારી મુચ્છો દીન કપાલ વાંઝીડાવારે.
 આવોરે ભૂંડ્યો મારી ભાગવારેજી.

કરૂણા સાગર વાઙા કાપાણીવાય,

ટેક.

હોહયલી વખતના સાચા એક સત નામસોજી,
 વાલા અમારી વેગે કરી દ્યો સંભાર ભુદ્યો.
 અમારાને અવગુંજી રે ગુરજીના ગુણ ગણારેજી,
 દાસની વારે દયા કરીને પધાર જ્યોરે
 સેવક પીડાયે તેને તે તો તમોને છે લાજ ભુદ્યો.
 ભરસો તમારો સત ગુર સત નામ નોરે જી,
 વેગે વાલા કરિ દ્યો ભકતોની સાચરે;
 મરા તનની તપત જીવનો સત ગુરે જીવન હોજી ભુદ્યો
 વાલા અમને અમૃત રમ આપ પાવો.
 ભવસાગરથી કિયારો રે આપના દાસનેરે જી,
 ગુરજી અપના ગુણ અડોનીમ ગાઉ જી. વાલીડા વેગે
 જોથી પામ્યો સત્ય પદ નીધારે સત્ય નામ.
 ગુર દામેદર અમને સમ્રથ મળ્યારે જી
 ગુર પ્રતાપે અરજી ગાવે મયાદાસ, વાલીડા વેગે આવો,



મંથ તત્ત્વ નામ સત્ય કબીર

શ્રી ૧।

નં ૧

વાંચો વાંચો

વાંચો વાંચો

શ્રી સત્ય નામ

શ્રી સત્ય ઉપદેશ ગ્રંથ ચીતા મણી મારા વહાલા
ભાઈઓ બુડતા આત્માને તારો ઘણા કાળથી આવેલો
આત્મા ક્યાંથી આવ્યો તે બૂલવણીમાં પડી બચેલા આત્મા
ને સુદ્ધ મારગે નીર વીકારી કરો.

સાખી.

જ્ઞાન સમો કોઈ ધન નહીં. સમગ્ર સમો નહીં. સુખ:
ભવત સમો આસ્થા નહીં, લોભ સમો નહીં. દુઃખ:

સાખી.

કથા સાંભળી કુટયા કાન તોયે ન આવ્યું અમ જ્ઞાન,
સંસારનું મુકી દો જ્ઞાન ત્યારે મલસે આતમ જ્ઞાન.

સાખી.

કહે વ કબીર કમાલકુ દો અક્ષર લીખલો,
કર સાહેબકી બંદગી બૂજેકું કુછ દે,



આ દાસ અલ્પ બુદ્ધી મુજબ લખે છે, સર્વ. માતા
 માધવો આ દાસ ઉપર મહેરબાની કરીવાંચવા માટે તસ્તી
 દેસો તમને ઘણો જ્ઞાન મારગની સમજણ પડશે ખરો મા
 રગ જણાસે થોડો ટુંક સાર લખું છું, ખુદા માલીક રામ
 હરિ પ્રભુ પરમેશ્વર માતા મહાદેવ એવી રીતે સર્વ દેવને
 જુદા જુદા મતને લઈને જો જેમ ગુરુ બતાવે તેમ
 સીંચ્ય ચાલે ઈંદુ મારગ બાણે તેલો બતાવે. મારગનો છેડો
 કયાં સુધી છે તેની ખરી હકીકત બાણવા વાલા જેને અમર
 નામ સત્ય પુરુષ આદી નામ આદી પુરુષ સત્ય લોક વાસી
 જેનું સર્વ પ્રદ્વાંડના રાજ ઈશ એકજ છે જેમની ઇચ્છા
 થી એક પુરુષ નીરંજન પ્રગટ કયાં તે પુરુષ ચોસટ જુગ
 સત્ય પુરુષની સેવા કરી ઇચ્છા રૂપી નારિ મેળવી જેને સકતી
 નામે ત્યાં ચૌદ પ્રદ્વાંડ પ્રગટ કરવાનું સાધન મલ્યું. નીરંજન
 સકતી મહી ત્રણ દેવ પ્રગટ થયા તેમનાં નામ તથા કામ
 પ્રમાણે તેમને ઉત્પન્ન કરવાનું વીસ્તુને પાલન કરવાનું મહાદેવને
 સંકાર કરવાનું નીરંજન ધર્મરાજને કાયદા સુખ્યા સકતીએ
 આપી બનાવી પ્રદ્વાને સાયત્રી સુધી વિસ્તુને લક્ષ્મી શિવજી
 ને પાર્વતી તેવી સર્વ બ્રાહ્મણ કબીર સાહેબના પુસ્તકમાં
 લખેલી છે તે વાંચીને વાકેફ થાઓ. હસ અવતાર ઇશ્વરી
 આવા નામ જમ ભરમાયે દોઈ નહી કીયા વીચારા જેને
 કીમા કીમા નામ કીત્યાં બવ પાર.

સર્વ સમજી આત્મા ભાઈઓને વીનતી છે કે એક
ભજનાવળી સત્ય પ્રકાશ પુસ્તક રચી પ્રસીદ્ધ કર્યું તે છપા
વવાનું છે, પ્રત્ય એક હજાર છે આપતી પહેલી તેની
કીમત રૂપીયા ૧ રાખી છે પાંદેશી અહીં થનારને
પુસ્તક ૧૦૦) ખરીદનારને રૂપીયા ૮૦) અંકે એ શી લેવામાં
આવશે આ પુસ્તકમાં સર્વ સત્ય વાણી લખી છે
મયાચંદ ગુરુ દ મોદર સાંજના ચરણમાં લાંબો દાગ મયા
ચંદ પ્રસોતમ આ પુસ્તક મલવાનું ઠેકાણું:—

મુકામ રેઢમલી } તાલુકે વિજાપુર

પ્રાંત કઢી કળીર સાહેબના મંદીર.

બીજું ઠેકાણું અમદાવાદ રીચીરોડ પુસ્તકવાલાને ત્યાં
તમામ જગાએ મલેશે

રામચંદ્ર ઇશ્વરે દશરથ રાખને ત્યાં તેમનો જન્મ તે
રામચંદ્રને સૌ રામ રામ કરી બજે છે. પણ રામ નામ
ગણા કાળથીજ છે તે નામ શ્રી સત્યનામ

દસ અવતાર ઇશ્વરી માયા તામે જગ ભરમાયા.

કહે કળીર જે સત્ય ઉપાસી સોઈ સતગુરુ ચરણમે
આયા ભજને જગત પાર ઉતર્યું સત ગુરુ મલ્યા તેથી આ
સંસાર માંથી મુક્ત થયા.

આમીનથી ચરણ

ગઢ બાંધુ એક આમીન વીંતવે કખ સતગુર મોરે આવ-
હો ટેક.

જખ સતગુર ગઢ બાંધુમે આયે. સખીયો મંગલ ગાવડો ૧
જખ સતગુર મોરે પેરમાં આવં આમીન કજસ ભરાવહો ૨
જખ સતગુર મોરે આંગણે આવં મોતીયાંના ચાંક પુરાવુહો ૩
જખ સતગુર મોરે મહેલમં આવં કનક ભંડર લુટાવુહો ૪
ચરણ પખારી ચરણામૃત લીધા. લઈ પલંગ બેઠાવુહો ૫
પાન સોપારી નાળીયેર કેળાં આમીન ભેટ ચડાવેહો ૬
આર ખુટ ચોકા પુરયા ખીચ ધરયા પન વારાહો. ૭
કરી આરતી સનમુખ કાડી ચરણ ટેક શીરનામી હો ૮
કહે કબીર સુગુ ધરમની આમીન લેહો મુકતી પરવાના હો ૯
લીખી પરવાના સતગુર દીના અજર અમર કરદીના હો ૧૦

શબ્દ

સાહેબ જગમાં આયે તુમ દેખોને લોકો સાહેબ જગમાં
આયે ટેક

માત તાત ઉન્કો નાહી ગરબવાસ નહી આયે.
સખ્દ સ્વરૂપી દેહ ધર આયે બંધી છોડ કહાયે સાહેબ ૧
રામાનંદ ગુર ઉન્હુને કીના કાશીમેવાસ કહયે
શુપત ભકતી પ્રગટ ઉતકીના અચીયલ પથ ચહાયે સાહેબ ૨
વાટે આર ઘાટે નાહ સારહે સુત પંડીતનીજ સેના
ખટ હરસન મીઠી ચરયા ખોળ્યા કોહાએના મનચીન. સાહેબ ૩

હીંદુ અસહમાન રહે કાશીમે ઉતકુશ્માન ચેતારે
 વેા નર પાપી કેસે તરહી ઉતકુશી પાર લગાયે સાહેબ ૪
 સત્ત છાપ સુકરીત મુખમાના પ્રગટ આયસુનાયે
 સાહેબ કળીર આઢકે અઢલી અઢલ નીસાન બબાયે સાહેબ ૫
 ગુરુ દામોદર સાહેબજીકી દયાસોલીખયતે

- ૧ મુન્ય મરે અજંપામરે અનહદ બીમરબય
 મુરત મુરત દોઉ મરે તબ એવ કહાં સમાય
 ૨ મુન્ય મરે અજંપા મરે અનહદબી મર બાય
 સુરત સમાવે શબ્દમે તાકોકાલ ન ખાય,

બીજન.

બરોસે અનુભવ કે માંહી ભુલે.
 મુકતી કે હીરે જ્ઞાન કે હીરે જ્ઞાન કે પુલે, ટેક બરોસે
 કતાં કાલ નહી પહીચાના ઝેર કીયા જગ સબહી
 અંતકાલ કોઈ કામન આવે પછ તહજો તબસબહી બરોસે ૧
 ત્રીકુટી ધ્યાન ધરે યોગી સખં ઉતસુની તાળી લાવે
 અજંપા જપે મુન્ય મન શખે અંત કોઈ નહી આવે બરોસે
 નીત ઉઠી જ્ઞાન કરે ચરચા સખ કથનીમાં લપકાને
 નીરગુન શીરગુન દોનુ ધોખા મુલ ભેદનહીબાને બરોસે
 જોહંજ સોહંજ મહાકાલ હે રસતોજ રહેસોહં
 નીસહીન નામ નીરજન સુમરેલો એવ મુકતી ન દોહલશસે
 અજેખોજ કરો ભાઈ સતી વાઝી મુલ લખુ મેચી

થેડે કાલ સહા દુખ હાથ અંત લેવેખા ધેરી બરાંસે ૫
 કહે કબીર કહાકર ભાખુ જીંહા કહો ન જાઈ
 અપરંપાર કે પારા સખસેન્યારા રહાઈ બરાંસે ૬

થોર રાતગુરૂ

આજ મેરે સતગુરૂ આયે મીજબાન.
 તાંનમંનધન જીવ કંઈ પુરબાન ટેક.
 અંદન ગસી ગસી આંગણું લીંપાજી
 ગજમોતીકા આંક પુરાઈ ૧
 પ્રેમકા પતંગમે લીયાકે બીસાઈ
 ચરણ પખારી ચરણામૃત પાય ૨
 ભાવ સહીત લોજન પ્રસાદ,
 તુરત બનાડી કર્યુ લાગે ન વાર ૩
 પ્રેમકી પટ્ટી સુરત લાગી ઢોર
 આજમોરે સતગુરૂ જીલંત હીંડોર ૪
 કહા કહું કર્યુ બરણી ન જાય
 તીન લોક પાસંજમાં જાય ૫
 ધર્મહાસ આમંન સમજાય
 ભકતી કરો તુંમ સુરત લગાય ૬
 કહે કબીર મુણેા ધર્મહાસ,
 કેવળ નામ રખો વીચાસ ૭
 કેવળ નામ જાપે વીચાસ ૭

મંગળ

સખહી મીલ્યો સંસાર ભવંર ઉડી જાયજો.
 તેરી મનિત વિના સાહેબ જન્મ પગ્ગતાયજો
 કહાંસે આયો જીવ કહાં ચલ જાયજો
 જીવતે કરી દ્યો પોછાન મુરે કહાં પાયજો
 સત્ત લોગરો આયો જીવ ત્રીગુણ મેં સમાયજો
 ભૂલો ગયો વા દેશ માયા મેંહ લપટાયજો
 નહી તેરો ગાંવન ઠાંવ નહી પુર પાટના
 સખહી બટક્યા લોગ નહિ કૂંછ આપના
 સાહેબ કબીરજી કેા મંગલ હંસાજો ગાવહી
 હંસ જો ચલે સતલોગ બટોર નહિ આવહી

રાખદ

ઈશ બોલતાકુ યાદ કરો જીવકા ઈલાહી તુ રહે ટેક
 જીન પીંડ પ્રાણ સમારીયા સોહલહામે હજુર હે
 ગજરાજ દુવારે જીવતા સોતો રાજકાજ હુરહે ૧
 કાજ પાંડિત વેદ પઠ કરતે ફીરે મગરમેં
 મુરશીઃ શબ્દ ચેત્યા નહી મોહીતો ગદલત કુરહે ૨
 કહે કબીર ઘટચેતલે તેરમે તેરા તુરહે
 તુરપર જહુર દરસે વખ સાહેબ ભરપુરહે ૩

શબ્દ

મત બાંધો પોટરીઆ અપજાતકી ટેક.
 જળ જમરાજ લેનેકુ આવે નીકાતે મગરી તોરીનસો
 નસકી ૧
 જો સતગુરુ ધ્યાન લગાવે મીંટે ચોરાણી માનુંસ્થકી ૨
 હોંચનીરમલ પરમ પદ પાવે ફારી કટી જાય સહાતીનકી.
 હો કળીર સુણો બાઈ સાધુ અમરીત રસ પીયો ૨ તરસકી
 જ્ઞાન ગરબો.

કે ગરબો જ્ઞાન તણો ગગરો, સતગુરુ શરણે જઈ
 રહીયે પરમ પદ પોતાનું લઈયે ટેક.
 કે કારતકે કઠણ હેઉમાઈ ગુરુ ગંભ જ્ઞાન થકી ગાળ્યું,
 કે ટળ્યુ મારે અંતર અંધાર ૧.
 કે માગશરે મોહમાયા મેલી કર્મ સૂક દીધાંશે ઠેલી
 કે બની હું તો સતગુરુની ચેલી ૨.
 કે ચોપે પડકા સઉ દુટયા રૂઢેન સંસ્ય રઉ દુટયા
 કે ટાંકા હવે તરસ્થના દુટયા ૩.
 કે માહે તો મન માર મલીયુ અખંડ એક આત્મ શુભરીયુ
 કે જેમ હાથ પાણીમાં ગળીયુ ૪
 કે કાગળે ફીકર બધી ભાગી, માયાની આફત અંધારી,
 કે ગુરુ એમને લીધો છે તારી ૫

કે અધતરે ચેતીને ચાલો, પછી મેલી માયાનુ લાડ,
 કે મલી હુતો મહા પદમાં મહાહુ ૬.
 કે વધશાએ તો વસંત ખીલીવાડી ઉજડ થઇ અવી
 ધ્યાની જાડી,
 અમરીત રસ ઉતરે છે ઠાહડી ૭.
 કે જેઠે તો જુગતી જની સારી લાગી સત્યપુષ્પસે તારી
 કે જોયુ મેં તો નજરેનીહારી ૮.
 કે અજાડે તો સાચા ગુરૂ પાંખી દુઃખ રૂઝે જન્મ
 મરણ વામી
 મહ્યા મને સતગુરૂ સત્યજ્ઞાની ૯.
 શ્રાવણે સતસંગની ઝાંલી, જની હું તો જ્ઞાન ગરવ ઘેંલી,
 કે આદીને અંતે થકી પહેલી ૧૦.
 બાહરવે તો બાજકી રહયો બાનું, વાયુ મારે વીવેક
 રૂપી વહાણું,
 ટળ્યું મારે આણું ને પીયાણું ૧૧
 આશોએ તો અજર અમર પીધો પચાલો મારે
 સતગુરૂ એ સીધા,
 લાવો મેં તો ગુરૂ ગમનો લીધો ૧૨.
 અધીકે તો અનુભવથી રાખ્યો ગરબો શરીર તણો કાચો,
 શબ્દ એક સતગુરૂનો સાચો ૧૩.
 માતી કહે શીખામણ માની મહ્યા મને કાચીકર જવાણી
 ગાયો ઉર આત્મને આણી ૧૪.

મયાદાસે શીખામણ માંની મલયા મને સાહેબજી ગુરુસ્વામી
ગરબો ગાયો. ઉલટ મન આણી.

ગરબો રામ પુનમની ત્યાંદની ખીલો

સરખી સમયેરા આવોને ગરબો ખેલીયેરે.

જેમી મલયે આવણ સર્વ લોવનનો નાથ

ફળજી કામ લોકના નાથ, મરજદા ખેલીયેરે, ટેક.

કારતક મારો હે સખી, ગરબો લાધ્યો હાથ.

પુર્વ પુન્ય પ્રતાપથી, રાત્રી સત સગાનો સાથ.

કે ખીજે સંગ થતા હું જતી જમને હાથ સરખી.

માગથર માય. ઉપર, માદું મરણજી સાલ,

ઉપજ તે વીડુસે તહી કોઈ આજ કોઈ કાલ.

કે ના ઉપજે ના વીડુયો, તે પર ધરીએ વડાલ સરખી.

પોસે પચજ તત્વને ગરબો અતી રથાલ,

હસ દરવાજા હસ રથરે. દીસે જતક જમાણ.

કે છંડો છેલ રમે માંહી, તે નહી મધકે બાળ સરખી

માહા મહીને માયા તણો, રચીયો કાઠ અપાર,

આગળથી અતી ગોપતો, અતિ નહી કાંઈ સાર

કે સારનો અનુભવ જેને, તે વસ્તુ તે તુજ, સરખા.

દાગજી રેરા બહુ ફરી, મીઠ્યા માની અવ,

જુલું મીઠી પીછ પીછણાં સ્વાનજ આવે સરવ.

કે નફાની આગળ ન કચે, ખાદ્ય તણે તપાસ
સરખી.

માટે અધતર ચીતમાં ચેતો સહ સખી આજ,
આવે એટો સતગુર, દેવે રમત બતાવ.

કે લીખ માથે નહી બનીયા, રંક હતા તે રાય સરખી.
વધયાએ વેઠ ગુર મદા; ધનવંતજ સમાન,

ગોરી જ્ઞાન તણી ગળી. ગયો રોગ દેહા અભીમાન.

કે રોગ બતામાં હું તો, સમજી ગુરની સાન સરખી.
જેઠ ભાગ્યે જેટ જે. સેસ્ટથી વળી સેસટ;

ભાગ મર્યો ગુર, ભાગ્યનો આડતીયા સત્યનામ.

કે માલ ભર્યો તેનો કોઈ દીવસે ના થાય નાશ સરખી.

અ માટે આનંદ હે સખી, પરગુણ કહયા નહી બાય.

મુંગા પાવે રવાદક, સમજ સમજ મું શકાય,

કે રવાદ બણે જેને હોય ભરો ખરીયાનો સાથ સરખી.

આવણ સત્ય ગુ લેટીયા, દીનો લક્ષ બતાવ,

ઈગલા ધીંગલા સુખમણા, ત્રવણા સંગાય.

કે રવાથ સાયરમાં જ્યારે ઉઠે શબ્દની ઓટ સરખી.

ભાદરવો બહો રસ ભર્યો દીશે અતી દરીયાવ,

લગન લેહર જબ ઉપજે, આપ માંહી સમાય,

કે શમાતાનંજ સુખજે, આનંદ આનંદનું થાય સરખી.

આવે આનંદ એક છે, છે નીજ સત્ય રવાદ,

અક્ષ અવીનાસી એકહે. છે નીજ નામ અમુલ્ય
 કે રાત્રે તેને જાણે સડ સંત, ભકત સ્વરૂપ સરખી.
 અધીકનો અનુભવ થકી, ગરબો ગાવા આશ.
 અદ્યમતી આદર કર્યો, રચીયા ખારે માસ,
 કે શુર કાશીગર ચરણે, ગાવે મોતીદાસ સરખી.

શબ્દ.

જ્ઞાની જોભ્ય જગનસે જ્યારા તમ પાવે શબ્દકા દુવારા ટેક
 મન જોબ જબ પવના નહીતા નહીતા સકલ પસારા
 શુર અક્ષર જબ દુતીયા નહાં તમ કકાં બે લનહારા ૧
 પાણી પવન નહી જબ હોતે ધરતી આકાશને તારા
 ચંદ્ર સુર્ય પ્રકાશ નહાંતે તમકાં સમજ વીચારા ૨
 પાંચ તત્વ કાયા જબ નહાં નહીં દશે અવતારા.
 મુરીનર મુંત્રી કોઈ દેવહતે નહીં નહીં સંજ્યા નેમ આચારા ૩
 સત્ય પુત્ર જ્યાં હતે એકોલા સત્ય શબ્દ ટંકચારા.
 કહે કબીર તેહી નામ મુંમરે ઉતર જાયે બવચારા ૪

સાખો.

કુખ સમીપે પોહવો મળે હીમારે જાય
 લોહા કુ પારસ મીઠે કટ કેમ વીઠી ખાય ૧
 હતે વિદહી દેહ ધરા આયે કાયા કબીર કહાયે
 જુવન જુવન કે બીચુડે હાથ બાંધી કાલ કહાયે ૨

કળીર સાહેબનું જગતમાં પ્રગટ થવું

દુક જતાં

અત્ય પુરૂષ જળ વચન ઉચારા જાનો જેને ભણ્યો સંસાર
જવ દુખીત દેખી સંસાર ના-કામ્ય આલેખ જગમે નીધાના

કળીર સાહેબને જાગે જ્ઞાનનું પ્રગટ થવું પ્રગટ થવું

દુક જતાં લીખતે છે જેઠ સુદી પુનઃ જન્મ એક જન્મ !

કાશીમે સમાનંદ સ્વત્તી કાશીમે તેમના ઝોઝોએ એવા સહી
તે ઝોઝે તે તે સમય આપણામાંથી તેલ ને જાગારો તે
સરવેને નજરે પડ્યો આ જી ભોજનો મોરો નીચે જાગી

પર આવતાં દેખી એલાઓ જે જાગવા પાડ્યું આ જાગ

અભયજ દેખાવ તે શું જવાબમાં છે કહાં તેમન એકા

દીવસમાં સમજણ પડશે, તે વજ યોગે કાશી ભક્તિ દર્શક

લખાવ કમળના પતા ઉપર બાલક સ્વ પેઠાજન સમા જો ના

વખત નીર અને નીમા બેઠી ભાં જાગે છે તે બાલકને

પોતાને જેર લઈ જ્યાં ભાં બાલક દુધ પાણી પીતા નથી તે

બાલકનું નામ પારવા માટે તેમને કાણુ મુશ્કેલ સરવેને

બોલાવી પુરાણમાં જુવે તો તેમનું નામ કળીર એવું લખેલું

આન્યુ બાલકને દુધ પાવા માટે મળ્યા પ્રજ્ઞાંત કર છે પણ

દુધ પીતા નથી કહેલું કે માર નામ કળીર પોતે કહે છે,

પાલ લીલેલો બાલક નામની અંજાલો જે દુધ અમી પીધું

૧ ૨ ૩ ૪ ૫ ૬ ૭ ૮ ૯ ૧૦ ૧૧ ૧૨ ૧૩ ૧૪ ૧૫ ૧૬ ૧૭ ૧૮ ૧૯ ૨૦ ૨૧ ૨૨ ૨૩ ૨૪ ૨૫ ૨૬ ૨૭ ૨૮ ૨૯ ૩૦ ૩૧ ૩૨ ૩૩ ૩૪ ૩૫ ૩૬ ૩૭ ૩૮ ૩૯ ૪૦ ૪૧ ૪૨ ૪૩ ૪૪ ૪૫ ૪૬ ૪૭ ૪૮ ૪૯ ૫૦ ૫૧ ૫૨ ૫૩ ૫૪ ૫૫ ૫૬ ૫૭ ૫૮ ૫૯ ૬૦ ૬૧ ૬૨ ૬૩ ૬૪ ૬૫ ૬૬ ૬૭ ૬૮ ૬૯ ૭૦ ૭૧ ૭૨ ૭૩ ૭૪ ૭૫ ૭૬ ૭૭ ૭૮ ૭૯ ૮૦ ૮૧ ૮૨ ૮૩ ૮૪ ૮૫ ૮૬ ૮૭ ૮૮ ૮૯ ૯૦ ૯૧ ૯૨ ૯૩ ૯૪ ૯૫ ૯૬ ૯૭ ૯૮ ૯૯ ૧૦૦

પાંચ દીવસની વાસરી લાવી તેનું દુધ નીકળ્યું તે દુધ તે-
મને પીધું એવી બહુ લીલા કરી છે, રામાનંદ સ્વામીને
જ્ઞાન ઉપદેશ ૪ સે બાદશાહને બહુ પડછા આપા છે. બહુ
બહુ લીલા કાસીએ કરી ગગનર શરીર છોડી બાંધુ ગદ
પગર ચર્ચ ખરમદારાને કહ્યું ખરમદારાને જ્યાલીસ પેઢી
રામ નાપી બહુ જ્ઞાન આપી પોતે ઘણા જીવોને જ્ઞાન
સત્યલોક પધાન્ય.

મારી વીંતી સુંણો શરૂ આજ કાલગુરૂ દીનદયાળાનાથ-ટેક.
તમાને સંભારે અહોનીશ આરા કરજાન કયો ગુરૂરાજ,
હરીજન મહિને આપણી આશા અમે તમારા હાથ ૧
આપ પધારો વાલા દાસગીવારે અમે તમારા બાળ,
સોરૂ કમોરૂ આપ ગુરૂજી બાલકને રુપ લાજ
ભવસાગર એક ધારા બહુતરે આપ ખેવટ નીરધાર,
હાથ તમારો કુળે નહીં ઠેકાં દુઃખની કમો છે સંભાર. ૩
બાલક અમે કનક બાળુ નહીને આપસો બહુનહાર,
જાપ જપ્ત અમે અમર ગુરૂજના સત્યનાથ આધાર. ૪
ગુરૂ દામોદર સાહેબ અરજી કમળપાં, વીંતિ કહેમેનીજ હાથ,
હાથ મયાની આરજ ગુરૂજ ગતગુરૂ ગુંજી ભંડાર. ૫

સાખી

સત્ય વચની સંમ ભારના સુખદુખ એક સમાન,
સંજી ગુરૂજ તે બહીયે નહીં મયા નહીં માન

શ્રી ૧।

નં. ૮

ભજન

સાર આ સંસાર માન જોયોઃ મેં મહુ રીતે તપાસતાં

સાર આ સંસાર માન જોયો.

ધન દાસ શ્રુત માત તાત પ્રીતેઃ મનુસ્ય ભવમે જોયો

સાર આ

શુભ જલ પીવા કામ ન આવેઃ વ્યથાં માયા ભગમાં કું

જોઈયો સાર આ

ભક્તી પુન્યનો માન ન સોધ્યો વૃથા જન્મ મેં જોયો સાર આ

અશુભ્ય અવસર આ મનુસ્ય ભવ ક્રેઃ સ્વર્ગ દેવે વખડ્યો,

સાર આ

સત્ય નામ ગ્રહો શુર આનથીઃ પાપકર્મ સવે જોયો.

શુર હાથોડર સામર્ય હમારેઃ દાસ મયા બાધ્યો શુભ આયો

સાર આ સંસાર

સત્યકુરુ સત્યકળીર સત્યનામ

ભક્તી વીસે સાતવારનો ગરબો

વાંચો વાંચો અને રીમા રીમા

સખી આવોને આપણ આજ, ગરબે રમીએ ર ૧

સખી સત્યકુરુ સત્યકળી સત્ય, પ્રભુ પ્યાન પરાંએ રે. ૨

સખી આવીએ આજીવે આજ, પ્રેમ સત્ય પીજેડે, ૩

સખી પ્રેમ ભક્તીનું મત, ગુરૂ સંગ લીજેર,	૪
સખી સોમે જ્યાં સત્ય સંગ, ય્યાં જઈ વસીએર.	૫
સખી કાળ હું પદને મોહ, તે દુર કીજે ર.	૬
સખી મંગરે તનમન ધન, ગુરૂને સુ'યાં ર,	૭
સખી મનુ'બ જન્મનો લાવ, કદી ન ચુક્યાં ર.	૮
સખી બુધેતે બુદ્ધીનું ગણ, મહાબળ સાધું ર.	૯
સખી સત્ય વંત જે નાર, પ્રભુ હેત વાધું ર.	૧૦
સખી ગુરૂ તેગુણને ગાઢ ગરબે રમીએ ર.	૧૧
સખી સત્ય પુરૂષનો સંગ. પ્રેમે ગમીએ ર.	૧૨
સખી શુકરવારે મુખ દુઃખ. એક સમજાવો ર,	૧૩
સખી ચંદ્ર ચંદ્રોદની રીત, પ્રભુ સંગ માનો ર.	૧૪
સખી શનાં વારે સયઃ લોકના વાસી ર.	૧૫
સખી સાહેબ કળીર સત્ય નાથ, અચર અવીનાસી ર.	૧૬
સખી સંવત જોગણીસ સાલ, એસીના વરજે ર.	૧૭
સખી આસો પુનમ તીથી, વાર રવી જે ર.	૧૮
સખી ગુરૂ દામોદર સાહેબ, ચરણમાં લાણીએ ર.	૧૯
સખી લાણે મયાલાઈદાસ. પ્રભુને ગમીએ ર.	૨૦
સખી શાંત વારે જે માય નંને નારી ર	૨૧
તેનો હજે સત્ય લોક વાસ, સદા મુખકારી ર.	૨૨

સાખી.

જીવન જોખમ રાજ્ય મધ, અવિચળ રહ્યા ન કોઈ.

જે દીન જાય સત સંગમાં જીવનકાકુળ સોઈ.

કર્મ માલીક લખી રહે, અખ લીખને કા નહી.

માયા વધેન તલ ગટે, જે શીર પટકે કોઈ.

પ્રલબ્ધ પેહલે જને, પીસે મના શરીર.

બટે અચંપા જોજ હો મનના બાંધે ધીર.

સંધે વધતી સંપત્તી જોર વધે જગ જગન.

દાસ મયાચંદ વીનતી જપો મના કળીર નવ નામ

સાત દીપ નવ બંડ મે, ગુફ સંબડા ન કોઈ.

કરના હોયસો કરી શકે, ગુફ કરે સો હોઈ.

કુકેકુ કુચદીજીયે યથા ચકતી જે હોય.

તા ઉપર સીતલ વચન લખે આતમશોઈ,

મહિ ધન ગજ ધન ગોપીધન જોર રન ધન ખાણ.

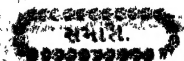
જબ આવે સંતોષ ધન તો સંબધન ધુળ સમાન,

સાચનામનીજ સારહે જો બંડા હે અર્થ

કાયકુ પદી પદી મરે જીના જાનકા - અર્થ.

સાચનામ કે કારણે સખ ધન ડાહ્યા ખોઈ,

સુખ જાણે ગીર પટે પાણી દીનદીન જમણા હોઈ.



સાખી.

એક છોકરો એક સગાં જાતના પસાર
 સાખી નારી હે સત્ય પુરુષની અવીચળ પુરુષ ભરનાર
 રામ જયત હે નામ કે, નામ નીરંજન શ્રી.
 આગે પુરુષ અગમ હે વાકું જયે કળીર
 સાહેબ અહીં એક હે સાહેબના કોઈ એક
 લાખન મધે ના મધે. કરોડમાં દોઢી એક

ભાવસાર મયાભાઈ પુરણોત્તમનાસ

રંગાદી કાવ્યના વેપારી અમળાવાસ.

પાંચ પુષ્પ દેવરી ભવ્ય.

અમારી હુકમે જાણ લહેરીયા, કીકરીયા,
 માંધણીયા વીંગેરે તમામ માલ છુટક તમા જુવા.
 જાંઘ કીશવત્ત જ વધી મળશે.

પધારી આખી કરશે.

